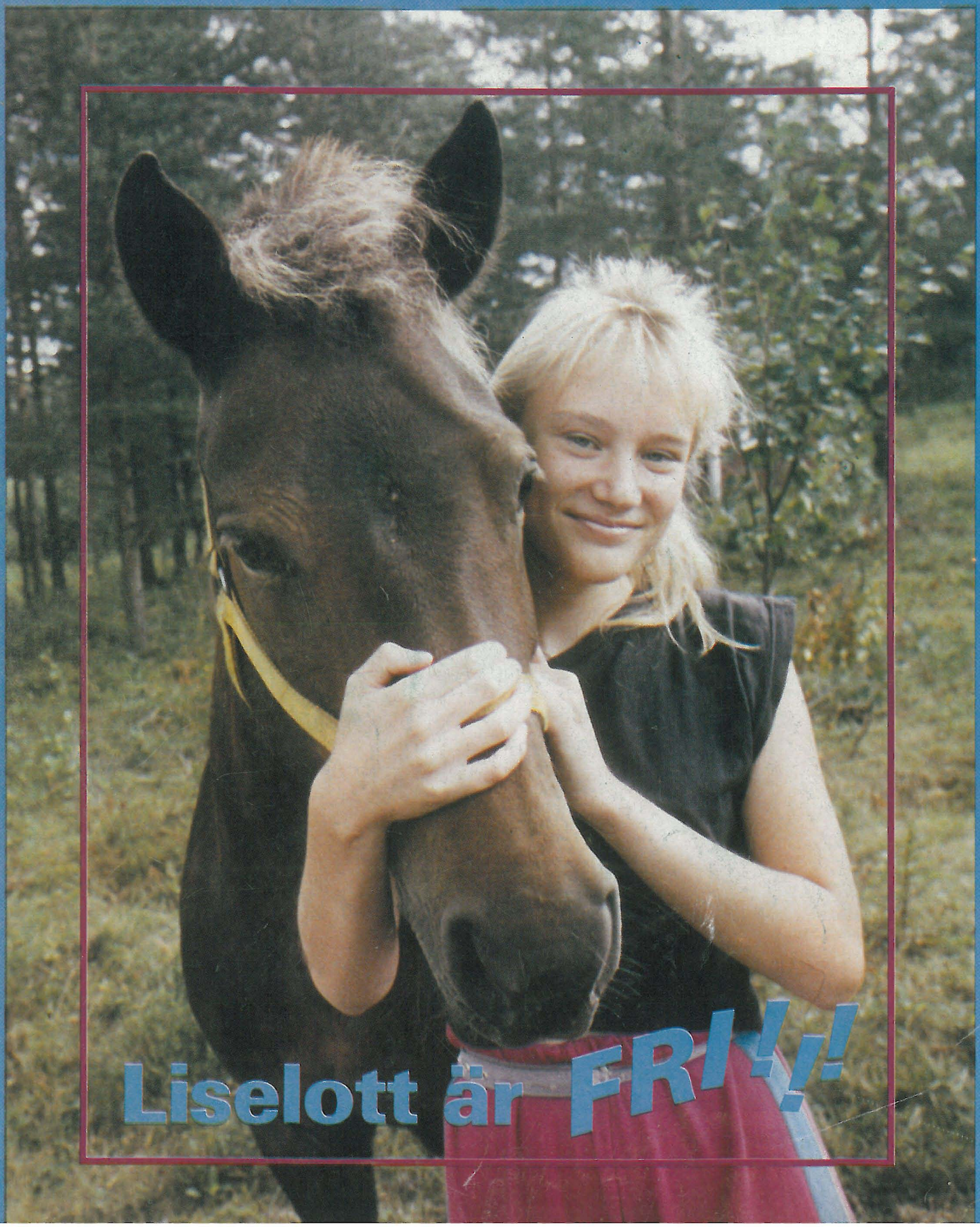
Midnattsropet

Nr 9 • 1988 • MARANATA — Du vår Herre kom!

Pris 10:-

Liselott är FRI!!!

Familjen Eliasson har hemundervisning:

-Vi vill överföra

Svenska är inte så lätt alla gånger, tycker Paulus, som här får hjälp av pappa Mikael.

-Barnen fostras i likhet med den människosyn som finns i skolan och i samhället. De blir färdigstöpta i en form för att passa in i samhället. Vi vill inte gjuta barnen i den formen.

– "Låten barnen komma till mig", sa Jesus. Finns det hinder för detta ska de undanröjas. Vi menar att grundskolan är ett sådant hinder.

Intervju: ULLA NÄSHOLM
Foto: SÖREN FRÖBERG

år övertygelse till barnen

Susanne och Mikael Eliasson har fått hemundervisning beviljad för sin äldste son, Paulus. En sådan ansökan ställs till skolförvaltningen, det politiska organet, som beviljar eller avslår ansökan.

— Undervisning i hemmet är ovanligt, säger skolinspektören på skolförvaltningen som handhar ärendet angående hemundervisning för Paulus Eliasson.

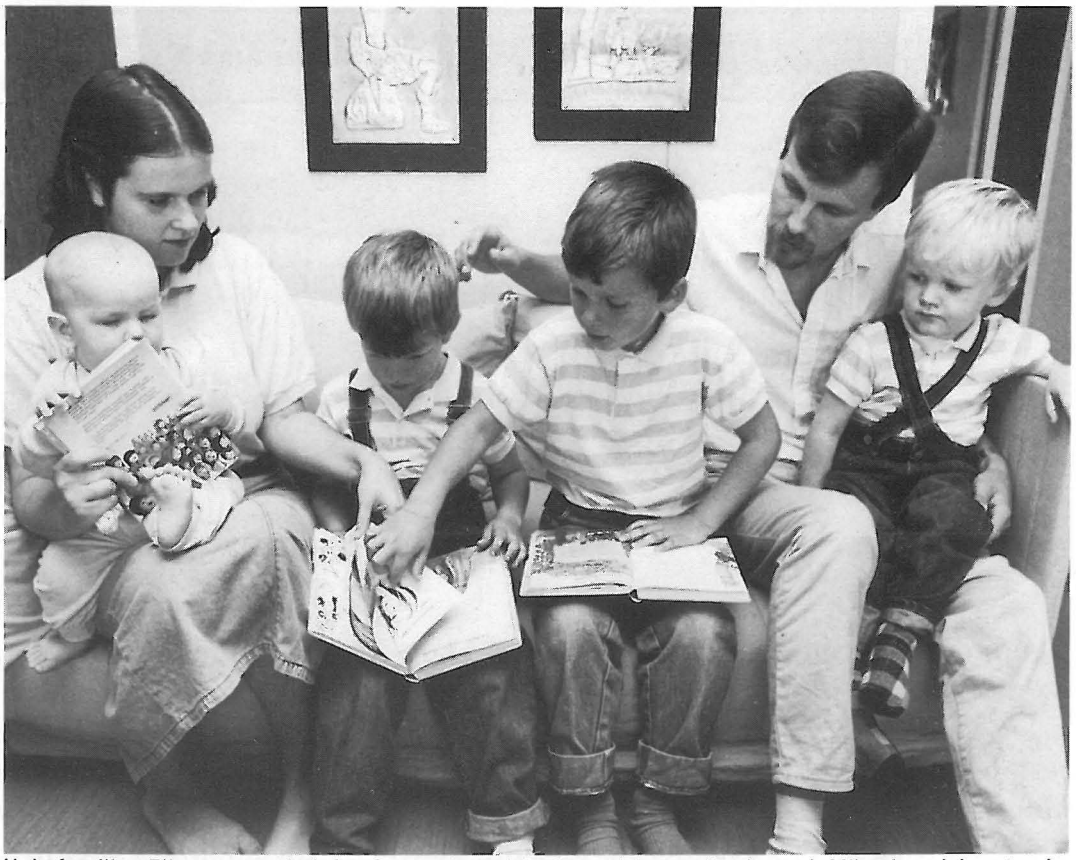
Ansökan kan bedömas olika från fall till fall, eller rättare sagt från kommun till kommun. I några fall är man väldigt generösa och i andra fall blir det bara totalt stopp. Det finns tillfällen då föräldrar blivit nekade att bedriva hemundervisning, trots att båda föräldrarna har pedagogisk utbildning.

Hur skulle ni handlat om ni fått avslag på er ansökan? Skulle ni skickat Paulus till den vanliga skolan?

— Ingalunda, kommer det tvärsäkert från Mikael. Om vi inte hade fått hemundervisning beviljad, hade vi blivit lagöverträdare. Vi hade bedrivit undervisningen i hemmet, med den skillnaden att det då hade varit illegalt.

Familjen Eliasson består av mamma Susanne, pappa Mikael samt de fyra pojkarna, Paulus, Thomas, Jonathan och Andreas i åldrarna 7 år till 7 månader. De bor i Rinkeby, en förort till Stockholm. Mikael arbetar som grafiker på maranataförsamlingens tryckeri och Susanne är hemmafru.

— För mig är det självklart att jag har min uppgift i hemmet och att där ta hand om barnen. Jag kan inte tänka mig att skicka iväg dem till dagis eller förskola för att själv gå ut i förvärvslivet. Det är helt främmande för mig. När jag ser grannarna snedda över gården med sina barn varje morgon för att lämna bort dem innan de själva går till sitt arbete, tycker jag att det är så onaturligt på något vis.

Hela familjen Eliasson samlad, fr v Susanne med Andreas, Tomas, Paulus och Mikael med Jonatan i knät.

— Först måste man väcka barnen tidigt för att hinna få dem i ordning och ta med sig dem och sedan lämna dem till dagis, för att sedan hämta dem varje kväll.

— Jag tycker att det är en mammas uppgift att ta hand om hemmet och barnen. Det hindrar ju inte att Mikael hjälper mig med barnen ibland eller att han kan ta ett tag hemma.

Mikael hjälper också till att undervisa Paulus — en uppgift som han tycker är rolig och stimulerande. Varje morgon har han en eller ett par lektioner med Paulus innan han åker till tryckeriet där han arbetar. Mikael framhåller att han fått sin yrkesutbildning genom församlingen och poängterar att tryckning är ett hantverk, det handlar om att skapa någonting.

Medveten huvudperson

Paulus är klart medveten om att han är huvudperson. Det har varit en tidning och intervjuat och det har tagits foton etc. Och nu är MR där och ställer frågor. Paulus är väldigt tillmötesgående, hämtar DN Nordväst, där det finns en artikel om familjen.

Och sedan läser han valda delar ur tidningen och det är förvånansvärt hur flytande och obesvärat han läser obekant text.

— Det är ett fel i artikeln, upplyser han förnumstigt. Paulus påpekar att de skriver att det är *ovanligt* med hemundervisning.

— Det är det inte alls, försäkrar han och nämner flera andra barn i liknande situation.

Det handlar om barn från maranataförsamlingen, där familjen har sin andliga hemvist och dit barnen ofta kommer för att få gemenskap med andra barn. Från församlingen får också familjen Eliasson hjälp, råd och stöd i sitt skolarbete. Den sociala gemenskapen är viktig — det nämns ofta i skoldebatten, men som Mikael säger:

— Det är ju frågan om *vilken* social gemenskap barnen får i skolan. I vanliga skolan handlar det om att försvara sig och man får lära sig t ex karate för att kunna klara sig mot sina kamrater. Miljön är hård och är någon vek är det stor risk att ett sådant barn blir mobbat.

— Vi har hemundervisning men det är klart att vi har kontakt med församlingen och de barn som bor på Bällstalundsskolan. Kristendoms- och musikundervisningen är viktiga ämnen och där är det lärare från församlingen som undervisar.

— Och varje vecka är Paulus med barnen på Bällstalundsskolan när de åker och badar. Också det är en viktig del av gemenskap och fostran.

Paulus konverserar artigt med oss och visar även sin ukulele. Han kan spela lite grand säger han, och så

forts sid 26

ARNE IMSEN

Skamligt mygel!

Genom saneringen i Stockholm tvingades Maranataförsamlingen att flytta från församlingslokaler, studio, ett väl inarbetat hotell, en vacker restaurangvåning, samt kontors- och undervisningslokaler mitt i Stockholms citykärna. För att möjliggöra en snabb evakuering lockade kommunen med utfästelser som skulle ge församlingen möjligheter till en snabb uppbyggnad, av det man måste lämna, i nya lokaler.

Idag 1 1/2 år senare är det andra tongångar: Löftena visade sig inte vara värda någonting och nu är i stället målsättningen att göra sig av med församlingen som hyresgäst så fort och så billigt som möjligt.

PROBLEMET VAR från början enerverande men trots allt förhandlingsbart. Cityområdet skulle ju saneras, och hyresgästerna i Klarakvarteren måste därför evakuera. På ett eller annat sätt måste porrhandlare och andra hyresgäster ersättas för den påtvingade avflyttningen. Det oberoende av hyresvärdens moraliska eller politiska värderingar och reservationer mot aktiviteterna och personerna i de olika lokalerna.

Porrhandlarna skulle enligt fastighetsborgarrådets intentioner inte få *någon* ersättning. I verkligheten belönades de sist och slutligen med ojämförbart högsta avflyttningsvederlag. Hyresnämndens bifall till förlängda avvecklingsperioder kostade kommunen enorma summor genom framtvingade panikuppgörelser.

I *ETT* FALL VAR dock utgången oviss ända fram till dess fastighetsnämnden tog ett beslut om att erbjuda den avvaktande hyresgästen en åldrig skolfastighet i Bromma. Det gällde den enda kristna församlingen i de ökända Klarakvarteren. En kristen församling med cafeteria, hotell, inspelnings- och närradiostudio samt administrations- och möteslokaler, iordningställda genom eget kapital och ideella arbetsinsatser, måste snabbt utrymma den saneringsdrabbade fastigheten i kvarteret.

En tomträttsöverenskommelse räddade kommunen från sjusiffrigt skadestånd till områdets nya kapitalstarka exploatörer. Församlingen evakuerade nämligen lojalt inom avtalstiden och långt innan överenskommelsen med bifall vandrat igenom den serpentinslika beslutshierarkin.

FASTIGHETSBORGARRÅDET och hans socialistiska grupp svängde emellertid mellan två avgörande sammanträden i initialskedet. Under tiden hade dock hans parti hamnat i minoritetsställning. Tomträttsuppgörelsen initierades därför av en borgerlig majoritet i en fastighetsnämnd med ny politisk sammansättning.

Efter känt mönster etablerade fastighetsborgarrådet och hans socialistiska åsiktsfränder sedermera en veritabel kampanj mot församlingen, överenskommelsen samt de politiska motståndare, som på demokratiska och rättsliga grunder ställt sig bakom tomträttsavtalet. De kämpade tappert för att brutalt diskriminera och svartmåla församlingen och patetiskt favorisera andra grupper och obstruerande partivänner. Genom den anvisade ersättningslokalen utlöstes en hämningslös socialistisk manipuleringskonst på olika nivåer. Församlingen, som vid den tidpunkten i god tro avtalsenligt tagit den anvisade fastigheten i besittning skulle drivas ut i kylan med "några femmor" eller "en spark i baken" som kommunalt vederlag.

FÄRDIGUTRETT OCH VÄL genomgånget nådde den på alla förberedande nivåer tillstyrkta överenskommelsen kommunfullmäktige den 7 december 1987. Då ärendet utropats utbröt en kaotisk skendebatt med hätska anklagelser och utfall från besinningslösa ledamöter. Ur ljusskygga tankegömmor i den socialistiska föreställningsvärlden fladdrade helt plötsligt denna måndagskväll i advent klassiskt kristendomsfientliga skräckargument in i

Midnattsropet

Omslagsbild: STAFFAN Ö. PT

Box 20134, 161 20 Bromma, Tel. 08 - 733 97 83

Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.
Midnattsropets postgironr: 48 64 65-8.
Prenumerationspriset är: helår 60:-, halvår 32:-. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.
Tidningen tillämpar "rullande abonnemang" dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.
Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.
Tryck: TeKå Offset, Bromma 1988

den representativa församlingen. Parlamentarismen missbrukades respektlöst för att pressa fram ett diskriminerande beslut, en näpst för dissidenternas otidsenliga opinionsbildning.

Som genom ett trollslag försvann sakfrågan, fastighetsärendet ur den tillstökade debatten. Istället ägnade sig ledamöter i denna församling med representativ demokrati åt att hudflänga åsikter i tros- och uppfostringsfrågor refererade i en morgontidning från ett offentligt opinionsmöte i huvudstaden. Stockholmspartisten lyckades med sitt illusionsnummer och flaxade professionellt uppskärrad och under stor vånda in i vänsterburen, där sakfrågan sedan länge spolats från dagordningen. Alla var rörande eniga om att hänsynen till barnens bästa, behovet av flera konstnärsateljéer och kampen mot lagbrytare var överhängande. Det obestridliga faktum, att Stockholms Kommun hade avtals- och lagenlig skyldighet att ordna ersättningslokaler åt Maranataförsamlingen eller ekonomiskt gottgöra förlusten, negligerades med dumdryga men publika och irrelevanta prioriteringar.

Maranataförsamlingen har lidit stor skada genom denna hasard. Lokalproblemet är fortfarande olöst! Ett förslag till ett skamligt hyresavtal, som i det närmaste associerar till simpelt bondfångeri förstärker intrycket av maktmissbruk och godtycke.

I TRE DECENNIER har de brännmärkta åsikterna i tal och skrift förkunnats överallt i större och mindre sammankomster enskilt och offentligt i detta land. I bortåt 20 år har Stockholms kommun varit Maranataförsamlingens hyresvärd... Alibit är tidsmässigt fullständigt ohållbart och illviljan demaskerad.

Episoden är uppseendeväckande och skrämmande. Är den enastående, eller markerar den tillsammans med andra kända "affärer" samt den spöklika tystnaden en institutionell laglöshet i vardande med deformerade exponenter och vanmäktiga offer. Placerad i rätt sammanhang blir detaljen en länk i en händelsekedja, svåråtkomliga variabler i strid mot grundläggande principer i ett demokratiskt rättssamhälle. Flagranta exempel på folkpartiledarens uttalande att *genom små steg naggas rättssäkerheten i kanten genom den socialdemokratiska politiken.*

DET ÄR ALARMERANDE att en kristen församling i detta pluralismens förlovade land avvisas och stämplas som ovärdig hyresgäst för bibelförankrade övertygelser och appeller av en politisk myndighet.

Övermodigt och oförtäckt demonstreras numera minoritetsföraktet i maktutövningen i vårt beprisade rättssamhälle. Det bär bud om övergivna ideal och sönderfallande normer i praktisk politik.

Åtminstone väckelsekristna medborgare borde inse det och ta konsekvenserna.

Brit Rundberg (vpk)

Agneta Dreber (sp)

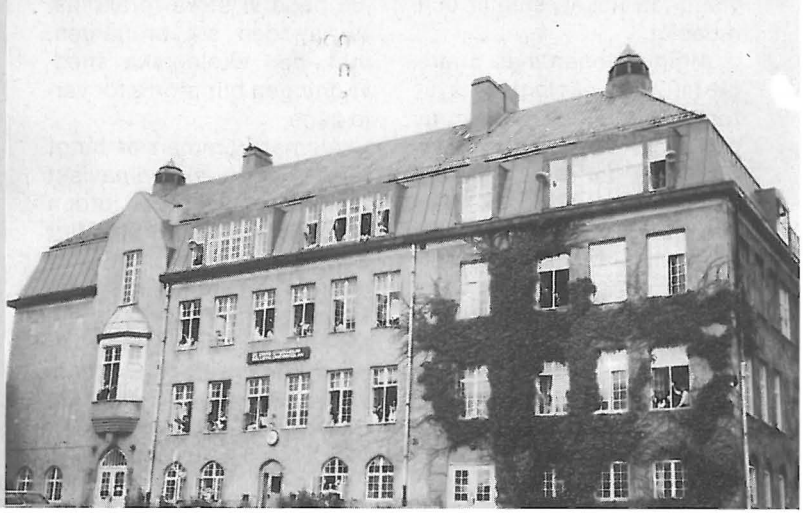

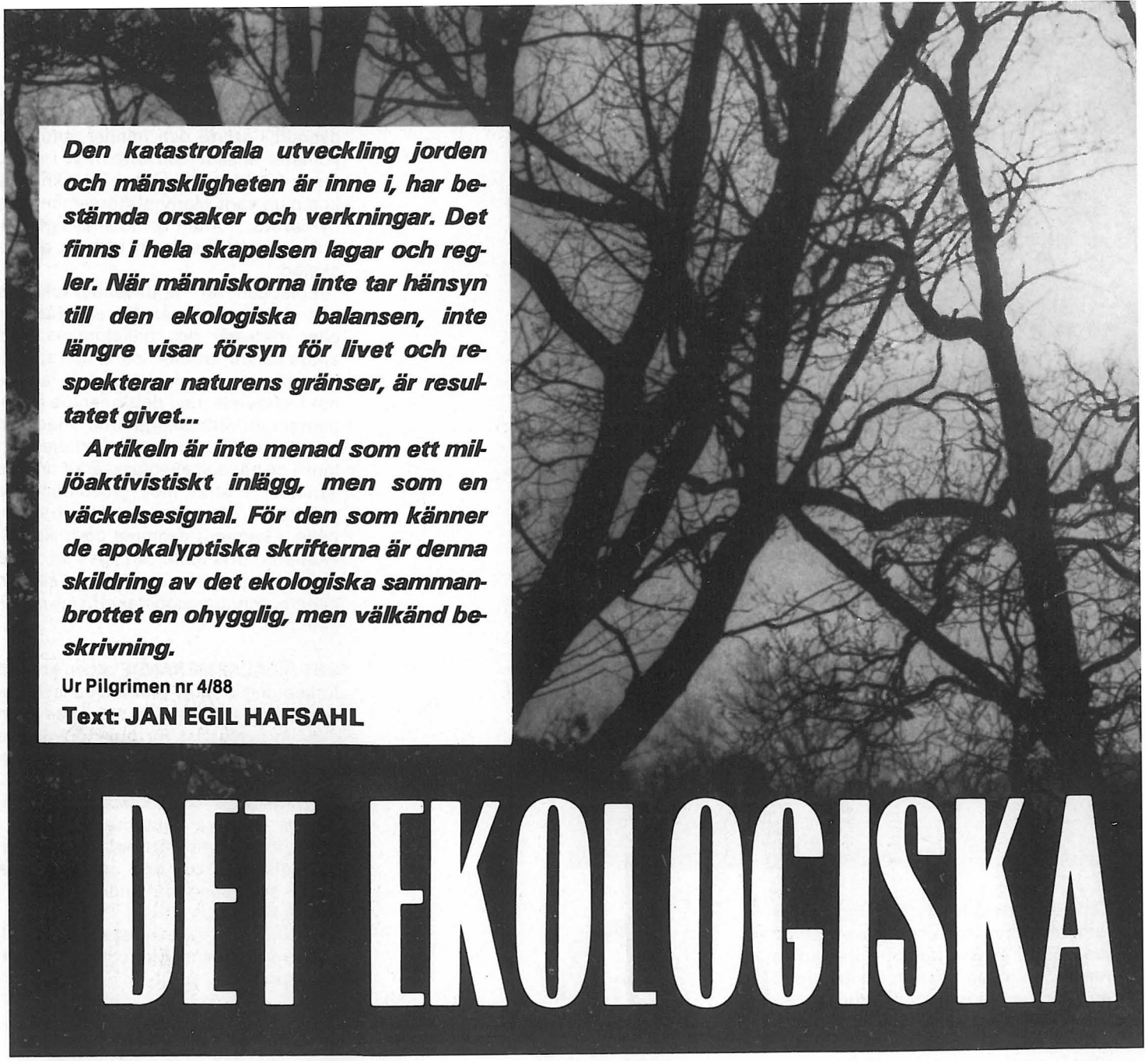
Mats Hult (s)

Brit Rundberg: Lösning för Maranata kan vara en spark i baken!

Agneta Dreber: Läste i morgontidningen att Maranata hållit ett opinionsmöte om att aga barn. Det var droppen.....

Mats Hult: Med minst möjliga kostnad för skattebetalarna ska vi få bort dem från Bällstalundsskolan.

Den katastrofala utveckling jorden och mänskligheten är inne i, har bestämda orsaker och verkningar. Det finns i hela skapelsen lagar och regler. När människorna inte tar hänsyn till den ekologiska balansen, inte längre visar försyn för livet och respekterar naturens gränser, är resultatet givet...

Artikeln är inte menad som ett miljöaktivistiskt inlägg, men som en väckelsesignal. För den som känner de apokalyptiska skrifterna är denna skildring av det ekologiska sammanbrottet en ohygglig, men välkänd beskrivning.

Ur Pilgrimen nr 4/88

Text: JAN EGIL HAFSAHL

DET EKOLOGISKA

När begreppet Tjernobyl och becquerel blev allmän egendom våren 1986 gav försommaren -88 oss ett nytt tillskott till vår vokabulär: Chryscochromulina polupelis — dödsalgen.

Utanför danska, svenska och norska kusten lämnar giftalgerna sitt synbara bevis; döda fiskar, sniglar och musslor.

Alginvasionen har angripit hela det ekologiska systemet, växter och djur i stora områden på skagerakskusten. Som det lägsta ledet i den marina näringskedjan och därmed grunden för all produktion i havet kan den ohämmade algväxten visa sig vara katastrofal även om utvecklingen vi såg i några dagar i maj och juni har stagnerat — för denna gång.

Frånvaron av flagellater, cilikater och plankton — som de följande leden i näringskedjan, är nu starkt reducerat — och följaktligen är näringsunderlaget för en mängd fiskarter borta.

Alginvasionen i år är inte enastående i sitt slag längs vår kust. Både 1981, -82 och -85 hade vi stora förekomster av den s k brunalgen, men den ekologiska snedvridningen blir större för varje gång.

Algmardrömmen är långt ifrån något skandinaviskt fenomen. Över hela jorden drabbas kuststråk ständigt av enorma förekomster av mikroorganismer. Tidningen International Herald Tribune skrev redan den 5 maj i år om giftiga röda tidvattensvågor som dyker upp oftare och oftare i kuster världen över och jättestora fält av encellade mikroorganismer färgar vattnet både grönt, rött och brunt. De förluster norska fiskodlare har lidit under den lokala invasionen är liten jämfört med de förluster t ex Japan har lidit, upplyser marinbiologen Tangen till NTB — och de dödsbringande algerna har kommit tillbaka såväl 1977, -78, -79, -84, -85 och -87.

På höstsidan i fjol nådde stora bälten av den giftiga Ptychrodiscus brevisalgen USAs nordkust, drev med Golfströmmen och drabbade särskilt Rhode Island. Den gången var det inte bara fisk, men också människor, som fick i sig algbemängt vatten, som blev offer.

Tidningen International Herald Tribune rapporterar också om enorma algförekomster i kustområdena utanför New York, Taiwan, Korea och Hongkong. Nyhetsmagasinet Der Spiegel skriver i en artikel av den kände professorn Konrad Buchwald att "Nordsjön ligger för döden" — under huvudrubriken Klockan är fem i tolv...

NATURENS SVAR PÅ MÄNNISKANS DÅRSKAP

Samma artikelförfattare kan berätta att också Östersjön är i farozonen. På mer än 100 m djup är det praktiskt taget ingen oxygen och dessa områden liknar en våt öken. Nästa steg är att ständigt grundare vatten förvandlas till livslös bassäng.

"Allt liv i lågvattenområden kan ha dött," förkunnar Aftenposten den 30 maj i år.

SAMMANBROTTET

Foto: PER-ARNE IMSEN

Kombinationen giftalger och ett flera generationers rovfiske längs kusten är idag orsaken till det tomma hav fiskarna möter norrut. **Att sälen söker nya näringskällor, så långt det går,** är bara naturens svar på människans dårskap. Själva grundorsaken för giftalgens snabba utveckling, den ökända fiskdöden och den raskt minskande planktonförekomsten är nämligen att söka på människans eget territorium — jorden. Det är nämligen därifrån industrins och jordbrukets fosfor och näringssalter kommer — via älvar och sur nederbörd. Efter årtiondens övergödsling med nitrogenhaltig konstgödsel, utsläpp av orensad kloak och utsläpp av dioxiner och andra gifter i havet är ekologiskt kaos i havsområdena bara ett utslag för lagen om sådd och skörd.

Den döende Nordsjön är t ex mottagare av över 500 000 ton tungmetaller per år, icke organiska ämnen som dödar eller tas upp i fisk och sjödjur.

FISKDÖD OCKSÅ I FÄRSKVATTEN

Det är däremot inte bara havsfisken som försvinner, redan tidigt på 1920-talet registrerades en del tomma fiskevatten på Sörlandsheiene. Prover av vattnet visar ett sammanhang mellan surhetsgrad (ph-värde) och öringsdöd. Det är däremot först efter 2:a världskriget som vi kan börja tala om massdöd i fiskevattnen. Den fiskdöd som börjar i bergstrakterna (höglandet) sprider sig ner över vattendragen i de följande tioåren. Som exempel kan jag nämna att av fiskevattnet i Agder med god öringsbestånd 1978 var 30% tomt på fisk 1983. Denna utveckling sker parallellt i hela västvärlden. Det första som sker med fisk när vassdrag blir sura är att kläckningen av yngel minskar — och fisken försvinner därför att bestånden inte kan reproducera sig med kläckning av nytt yngel. Surheten i vattnet, närmare bestämt H+jonerna samt aluminium är den fysiologiska orsaken till att fisken dör. Fiskens gälar påverkas så att fisken får svårigheter med saltupptagningen och därmed svikt i blodsaltbalansen. Vid tillfällen med låga ph-värden, s k "surhetschock" tar det bara få timmar innan fiskens saltbalans förändras så kraftigt att det leder till fiskdöd.

SUR NEDERBÖRD

Sur nederbörd är ett nyckelord till förståelse för den ekologiska kris vi upplever idag. Beteckningen "acid rain" möter vi första gången hos den brittiska kemisten Robert Angus Smith, så tidigt som 1872. De första upptäckarna av fenomenet i Skandinavien daterar sig från 1881 då en forskare vid namn Brögger skrev om "smutsigt snöfall" — och menade att det kunde komma från en stor stad eller ett industridistrikt i Storbritannien.

Den amerikanske författaren Rachel Carson skapar

forts sid 18

Det är inte PRÄST och LÄNSMAN som utgör hotet idag...

Av ARNE IMSEN

Makten har förskjutits ifrån stiften och kyrkan till andra institutioner och organ. Det är inte prästen och länsman, som utgör hotet i dag, det moderna samhällets präst är psykiatrikern och dess nådamedel fördelas genom de sociala institutionerna. Det är här själva problemet ligger.

Vad är det som sker under sekretessbestämmelser bakom de slutna murarna och dörrarna på alla psykiatriska kliniker i det här landet? Jo, ungefär detsamma som skedde i kyrkorna på 1800-talet, i stiften, genom prästerna.

Gång på gång upptäcker vi att vi är historielösa och dåligt orienterade och därför i realiteten saknar bakgrund. Det är egentligen en svår situation och ger ett väldigt diffust och luddigt framtidsperspektiv. Alltsammans gör att vi blir förvirrade eller oklara och ibland mycket vankelmodiga i vårt handlingssätt.

Går vi hundra år eller mer tillbaka i tiden i Sverige, vet vi att det då var ett helt annat styrelsesätt och system än idag; — nu talar vi om parlamentarism och pluralism. Om vi håller oss kring mitten av förra århundradet, så existerade i Sverige vad vi skulle kunna kalla en kyrklig absolutism, vilket i verkligheten innebar, att alla på ett eller annat sätt var kopplade till kyrklig verksamhet. Kyrkobesök och vissa förrättningar var lagstadgade. Man *måste* gå i kyrkan, man *måste* döpa sina barn och man *måste* också vigas i kyrkan. Men för att bli vigd i kyrkan, måste man vara både begjuten och konfirmerad i kyrkan. Många människor började vakna över absolutismen och upplevde kyrkans maktfullkomliga anspråk som okristliga. Man hade ingen frihet, utan religionen var i avseende på form, innehåll och aktiviteter helt och hållet reglerad av statliga myndigheter genom statliga dekret.

Då baptismen bröt fram kom den stora konflikten och från början var frågan om man fick ha små gudstjänster, eller konventiklar, i hemmen eller utanför kyrkan och utan någon ordinerad präst. Vi vet att detta ledde fram till väldiga konflikter, många människor fick finna sig i en förfärlig trakassering och den hade sitt maktcentrum i stiften. Prästen och länsman skulle vaka över den religiösa och profana samhälleliga ordningen.

Så kom kampen om mänskliga fri- och rättigheter. Det ledde till att många blev åtalade, många blev häktade och många blev också fängslade. Det finns ju exempel på svenska medborgare, som suttit häktade i Stockholm i sjutton år. En fader vägrade t ex att döpa sitt barn. Han blev aldrig dömd för detta, utan satt häktad för detta förmenta brott i sjutton år, men han gav inte upp, utan menade att han var i sin fulla rätt, även om han då bröt mot lagen, som det hette. Det var hans rätt, att utifrån det bibeln sade handla efter sin övertygelse. Det är *ett* exempel.

Vi vet också, att det fanns många, som fann den här förföljelsen så oerhört påfrestande, så de emigrerade. Många flyttade till Amerika. Vi har ju skildringar från resorna och hur människorna sedan kom att assimileras i amerikansk miljö. Det var människor, som rymde för att de var förföljda av myndigheterna.

Så visar det sig emellertid, att dessa människors tro var så stark, att den bröt sig in i olika sammanhang och kom att bestorma alla hinder. Utan att man hade laglig rätt till det, samlades man till små konventiklar. Man uppbyggdes på sin allra heligaste tro, man läste bibeln och så småningom tog man också nattvarden, vilket var en förfärlig synd. Svenska kyrkan åberopar nämligen apostolisk succession, vilket är ett mycket märkligt uttryck, som representerar ett betydelsefullt fundament i kyrkans tradition. Det innebär att kyrkan kan härledas ifrån aposteln Petrus och är på det sättet den samtida uppenbarelsen av urkyrkan eller urkristendomen.

Det är klart, att menar man sig vara Petrus' arvtagare, då har man självklart en gudomlig myndighet förutom den statliga myndigheten. Kyrkan har ställt maktanspråk med olika typer av ingripanden. Fria, sunda och fromma människor har berövats sin frihet med kyrkan som pådrivare och övervakare.

I Sverige har man använt sig av den polisiära myndigheten, för att bekämpa denna, som man sagt, statsfientliga, epidemiska, eller farliga oppositionsverksamhet. Man har idiotförklarat människor, berövat dem deras frihet och lagt böter på dem. När de inte har kunnat betala böterna, har man gjort auktion på deras förvärv. Vanligtvis har det varit deras husdjur, en ko eller möjligtvis en häst. Därmed har hemmen berövats existensmöjligheterna och försatts i mycket svåra situationer, som fört dem in i en förfärlig nöd.

Det finns ingen möjlighet att förena Jesus och Darwin. Antingen tror vi på Darwin eller så tror vi på Jesus.

Går vi sedan fram till vår egen tid, ser vi att de här organisationerna, baptisterna, arbetarrörelsen och nykterhetsrörelsen, som trots kyrkans motstånd växte fram, tvingade staten att vidga sina gränser för den enskilda människans frihet och hennes rätt att ordna möten, organisera sig, uttrycka sina åsikter, utöva sin religion. Vi är arvtagare till pionjärerna som fick staten att slå till reträtt och tvingade fram nya lagar och regler, ett nytt system, som baserades på rösträtten.

Under 1800-talet existerade i Sverige vad vi skulle kunna kalla en kyrklig absolutism. Alla var på ett eller annat sätt kopplade till kyrklig verksamhet. På bilden ett husförhör.
(Oljemålning av F Lindberg)

Men det stora problemet, vilket inte är något sensationellt, är att det finns en inneboende dynamik här som ingen behärskar. Vad händer, när organisationerna blivit tillräckligt starka, så att de blir allt mer maktfullkomliga, och rättigheter förvandlas till skyldigheter? Det, som tidigare var kampen för rättigheterna, att bilda, eller bedriva verksamhet utvecklade sig närmast till en skyldighet att vara med, t ex i en fackförening för att få arbete. Man måste vara med i en jordbruksförening för att kunna fungera eller vara med i en förening, för att kunna köpa och sälja och fungera socialt. På samma sätt som på 1800-talet, måste man vara med i kyrkan. Rättigheterna har alltså blivit skyldigheter.

Det är ju klart, att med denna utveckling har makten förskjutits ifrån stiften och kyrkan till andra institutioner och organ. Det är inte prästen och länsman, som utgör hotet i dag, det moderna samhällets präst är psykiatrikern och dess nådamedel fördelas genom de sociala institutionerna. Det är här själva problemet ligger.

Vad är det som sker under sekretessbestämmelser bakom de slutna murarna och dörrarna på alla psykiatriska kliniker i det här landet? Jo, ungefär detsamma som skedde i kyrkorna på 1800-talet, i stiften, genom prästerna. Då var det teologerna som trakasserade de enskilda medborgarna genom sin ordination och sin statliga makt och myndighet. Idag är risken från prästerligt håll minimalt. De har fått finna sig i att deras makt har avväpnats, men de gamla tabuna har ersatts av nya.

I dag får du tala öppet om sexuella saker utan att du behöver känna att någon blir störd. Du får tala om könsorganen — det är inte längre tabulagt. Men dagens tabun är mycket, mycket svårare.

Vem är det idag som vågar ta upp frågan om personlig tro? Eller vågar ta upp frågor om psykiatrins maktmissbruk? Det är tabubelagt.

Vi har sett en utveckling, en förskjutning, som har lett fram till att vi har fått nya maktcentra, ett nytt prästerskap. Det är psykologi och psykiatri. Det finns faktiskt de, som menar att psykologin är den moderna religionen i det psykologiserade samhället. 1800-talets fromma människor fick avslöja prästen och länsmannen. Då blev det klara gränser. Vad vi nu måste göra, det är att på motsvarande sätt och med samma profetiska ande avslöja psykiatrin och psykologin,

Människor vill inte lyssna till sanningen. Man måste lova dem luft tingeltangel eller spektakel för att de ska vara intresserade.

som i dag är ett substitut eller en dålig ersättning för kristendomen.

Det som håller ihop allt detta, är ärkebiskopen i det nya systemet, som är verksledaren för socialstyrelsen. Sedan har vi biskopar och präster, olika typer av tjänstemän, som har fått utbildning vid olika statliga institutioner och som har blivit ordinerade att vårda människor, utan att de egentligen vet vad de håller på med.

Kongl. Maj:
Förnyade
PLACAT
Och
Förbud/
Angående
Ihe olofliga Sammankomster / hvilka uti enskilte Hus til en förtäld och onkammarig Gudstjenstes förrättande anställas: Samt therås straff / som öfver med beträdas.
Stockholm i Råd-Cammaren den 12. Januarii Åhr 1726.
Cum Gratia & Privilegio Sac. Reg. Majestatis
STOCKHOLM,
Tryckt hos JOH. HENR. WERNER, Directeur öfwer alla Tryckerier i Riket 1726.

Konventikelplakatets förbud mot att samlas till gudstjänster, utanför kyrkan och utan ordinerad präst, upphävdes år 1856.

Vi lever inte i 1800-talet, vi behöver inte bry oss så särskilt mycket om vad kyrkan håller på med, den får hålla på med sitt religiösa spektakel. Vi vet ju att kyrkan sitter i knät på staten och är helt och hållet beroende av den. Det är ingen kyrka, utan ett kvalificerat avgudatempel. Problemet i dag är alla de andra templen, som har byggts upp i humanismens namn. Kyrkan menar sig ha sina rötter i bibeln. Med bibeln i handen har den gått ut mot människornas religiösa längtan och behov och istället för att ge dem frihet, så har den mästrat massorna och förtryckt dem.

Idag är det ingen som på allvar tar fram bibeln i sammanhang där det gäller att vårda människor. Nu är det Freud — psykoanalysen, Darwin — evolutionismen, Marx — socialismen som gäller. Där är den tre-

forts sid 20

FRÅN OSS HAR DE UTGÅTT

Predikan av
ARNE IMSEN

Antikrists oerhörda styrka består inte i en ideologi, utan i en andemakt. Ideologierna kan man intellektuellt bemöta eller avvisa. Men här är det fråga om att ersätta Kristus och, med kristendomens egna medel, förföra och leda människor in i tillbedjan.

Vi ser miljörörelsen, kvinnorörelsen och alla de här ideologierna, som slukar och formar människor för att ta emot befriaren, Antikrist i personlig gestalt. Han skall träda fram på historiens scen och alla ska tillbedja honom.

När vi ser detta lyfter vi upp våra ögon, ty då vet vi att förlossningen nalkas.

Det som händer idag är inte sensationellt eller originellt. När vi söker härleda mycket av det som sker till rötterna, upptäcker vi att det har skett i alla tider.

Vi läser i bibeln om Antikrist och antikrister. Det står "från oss har de utgått, men de hörde icke till oss". (1 Joh. 2:19) Man kunde inte förenas och därför blev det en helt naturlig och nödvändig söndring.

Då det talas om antikrister handlar det om människor och det är det som gör det svårt. Hur ska man lära sig känna igen Antikrist, som gestaltar sig i enskilda människor och kollektiv?

Dessa antikrister lämnade ju inte församlingen för att sedan upphöra att fungera eller verka. Att de lämnade församlingen tyder på att de var aktiva. De lämnade församlingen upproriskt och etablerade sig som någonting annat.

Det finns ett religiöst maktcentrum, som på fundamentala punkter blir en motbild till församlingen. Strukturen kan vara ganska lik. Om dessa likheter inte existerade, så skulle de inte utgöra en frestelse.

Det stora problemet är att kristna blir förvirrade, därför att det finns så mycket att välja på, som verkar vara så lika. Man kan inte hitta någon större skillnad. Men det finns dock fundamentala skillnader, som är helt avgörande och som bestämmer arten och substansen. Jag ska nöja mig med att peka på en sak, som är helt avgörande för vår bedömning. Det är *kristusbilden*. Frågan är inte hur verksamheten är upplagd, det viktiga är att vi har apostlarnas Kristus. Den urkristna församlingens Kristus! Oretuscherad! Inte Kristus, som en kraft, ett erbjudande eller en trosföreställning, utan vi måste ha Kristus, som Människoson, och som Guds Son. Det är helt avgörande för oss att vi har *försonaren*.

Religiöst språk

Det finns många som har ett religiöst språk och det de sysslar med har i många stycken sina rötter i Jesu lära. Inte minst i bergspredikan. Det slog mig, när jag satt och lyssnade på ett politiskt program, att den politiska agitationen och formen var religiös. Man sjöng visor om skapelsen, om nödvändigheten av att älska varandra. Allt man sjöng skulle en kristen kunna säga ja och amen till. Utan att man på något sätt gav sig ut för att ha ett religiöst program eller vara ett kristet parti, så var det egentligen ingenting annat än ett väckelsemöte. De skulle gärna ha kunnat byta ut uttryck, ord och formuleringar och använt namnet Kristus istället. Det var folkligt och enkelt, vilket är typiskt evangeliskt.Men det var ett fundamentalt fel; man gör Kristus till ett medel för att uppnå politiska, ekonomiska, sociala eller religiösa mål. Men Kristus *är* inget medel. Han är målet och det är där hemligheten ligger.

Det är många, som kan använda namnet, tonerna och formen, så att man har

en känsla av att det här kan vi smälta in i. Men trots de påtagliga likheterna, kan man tala om oförenliga motsatser. Det är *antikrists ande!*

Antikrists oerhörda styrka består inte i en ideologi, utan i en andemakt. Ideologierna kan man intellektuellt bemöta eller avvisa. Men här är det fråga om att ersätta Kristus. Att med kristendomens egna medel förföra och leda människor in i tillbedjan.

Redan Paulus talar om en annan Kristus, ett annat evangelium och en annan ande. Han säger, ni fördrager ju, istället för att konsekvent avvisa. Vi har en benägenhet att fördra, och det beror på sanktionerna. Lögnens kraftgärningar, de övernaturliga inslagen, förhäxar människorna så de faller ner i tillbedjan. Man kommer med sin andliga längtan, sina frågor och drömmar och plötsligt ser alltsammans ut som ett erbjudande om ett rikare kristet liv. Ett erbjudande om trygghet, fred och gemenskap. Allt det, som vi söker, når oss och vi upptäcker inte det falska och förljugna. Vet du varför? Vi har en djup längtan efter att möta Gud, men vi har alldeles för liten kunskap. Vi har en oerhörd längtan och ett väldigt behov av att komma närmare Gud, och när alla de här erbjudandena når oss, fångas vi upp. Vi har mycket höga förväntningar, men vi saknar andebedömning. Det är helt förödande för den kristna församlingen att det saknas andebedömning och profetisk förmåga till analys och definition. Gud, må Du hjälpa oss!

Går vi tillbaka till sekelskiftet ser vi hur starka och mäktiga formationer växte fram. De utvecklades till folkrörelser. Dessa folkrörelser kan vi lära väldigt mycket av. Det gällde bl a att ta itu med alkoholmissbruk. Det låg mycket idealism i dessa ambitioner att förändra samhället. Arbetarrörelsen trädde också fram med oerhört viktiga och angelägna krav för att förbättra människornas livsvillkor och skapa politisk frihet.

Frihet, jämlikhet och broderskap

Parallellt med det här växte frikyrkorörelsen fram och vi kan också nämna fackföreningsrörelsen. Människor kastade sig in i striden för ett mer människovärdigt liv och samhälle. Det handlade om frihet, broderskap och jämlikhet. Dessa rörelser växte sig starka och blev så småningom maktfaktorer i samhället som betvingade den härskande makten som människorna led under. Om vi sätter in detta i ett eskatalogiskt perspektiv, förstår vi att denna utveckling inte är någon tillfällighet. I den nya maktkonstellation som bildats finns fortfarande fragment av de ideella målsättningar som bildade organisationerna. Allt det här söker sig mot sitt mål, som är ett församlande av mänskligheten.

Parallellt med detta församlande, går två andra rörelser i tiden. Israel församlar sig och den kristna församlingen vaknar och börjar församla sig. Men massorna samlar sig under parollerna om fred, en bättre värld utan miljöförstöringar. Man vill bygga ett nytt samhälle.

Man söker det förlorade paradiset! Vi tänker inte på det här i vardagen, när vi diskuterar frågorna om mänskliga fri- och rättigheter. Vi talar t ex om existensiella villkor, som kräver att vi associeras med fackföreningar och en hel mängd föreningar som ska tillvarata våra intressen i familje- och arbetsliv. Vi tänker inte på att man utan Gud bygger för att förverkliga visionen om det förlorade paradiset.

Vilka krafter, är det som engagerar människorna? När man ser programmen, undrar man, om det hämtats upp från den heliga skrift. Men det förfärliga med alla dessa program och löften är att *de saknar både himmel och helvete* och därför är de genomfalska. De saknar både den sanne Guden och den verklige djävulen. Problemet är människan själv. Hade hon inte blivit förhindrad att återvända till paradiset efter upproret mot Gud, så hade hon fullständigt förstört det. Hon hade förvandlat paradiset till helvetets förgård. Men paradiset finns oförstört kvar. Där vaktar keruberna med de svärd, som markerar makten och myndigheten. På tröskeln till evigheten har Gud satt sin förblivande och fungerande myndighet, som gäller i både tiden och evigheten.

Människan söker efter en befriare, och då hittar hon vanligtvis någon, som blir hennes livs idol eller gud och så lever hon vidare på sin livslögn, med hjälp av alla andra, som har omfattat samma ideologi och inspiration. Så förfaller hon till avguderi och styggelser. Om det nu var så nödvändigt för aposteln att skriva om de här tingen i urkristen tid, bara några få år efter församlingens tillkomst, då förstår vi hur nödvändigt det är för oss, att bli påminda om de här enkla sanningarna. Det här är den sanning, som ingen tål, vare sig nykterhetsrörelsen, fackföreningen eller arbetarrörelsen, knappast heller frikyrkorörelsen.

Guds vrede

Man har förlorat orienteringen och håller på att fullständigt radera ut den evighet som Gud lagt ner i oss allesammans. Vad är det man inte mäktar med att konfronteras med? Det är det, som bibeln kallar *Guds vrede.* Vi har massor av förklaringar och bortförklaringar som mörklägger tillvaron och kastar oro och ångest över den. Vad beror t ex Tjernobylkatastrofen på? Vad beror säldöden på? Det är ju självklart, att det finns förklaringar. Vad beror aids på? Vi är ju specialister på att presentera förklaringar och alltsammans kanske är delvis sanning. Det är den sanning, som kan bevisas vetenskapligt. Men vi borde veta att det stora och avgörande problemet är varken Tjernobyl, aids, säldöd eller ett framförliggande krig med nukleära vapen. Den verkliga faran är Guds vrede! För *mot Guds vrede finns det inget skydd.* Det finns ingen rörelse som kan avvärja den. Det finns bara ett enda medel och det är *Jesu Kristi blod.*

"När jag ser blodet på dörrposterna, då ska jag gå förbi", står det. Vi inbillar oss, att det var djävulen som gick igenom Egypten och utrotade alla de förstfödda, men det var verkställaren av Guds vredesdomar. Han kallas för fördärvaren.

Man har lagt ut ett säkerhets- och trygghetsnät, som ska bevara människorna och så helt plötsligt inträffar ting, som ingen hade kunnat kalkylera med. Det är som om nya världar öppnar sig och nya fenomen och händelser inträffar, någonting som man icke har sett maken till tidigare. Vad är det som händer? Det är Gud, som öppnar på tillslutna avgrunder och det sker när tiden är inne. När är den inne för Sverige? När är den inne för Europa?

Jag skulle vilja säga, att vi redan är där. Nedräkningen har redan börjat och vi kan konstatera att hela mänskligheten strävar efter att komma ur ångestgreppet. Det vi nu upplever är någonting djupare och radikalt allvarligare än det vi tidigare varit med om.

Det står i skriften: *"Ty Guds vrede uppenbarar sig från himlen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycka sanningen."* Det är märkligt, att bibeln betonar så starkt, att det är fråga om orättfärdighet och ogudaktighet. Ogudaktighet handlar om tro, orättfärdighet om moral. Guds vrede uppenbarar sig från himlen över all otro och omoral hos människor. Här finns det verkligen rum för eftertanke. Tänk på de förfärliga problem som har med fördelningen att göra. Samlevnadsproblem, omoral i ekonomi och maktutövning, omoral i umgängelseformerna, sexuell omoral. Guds vrede uppenbarar sig! Det finns ingen möjlighet att blidka denna vrede med några mänskliga insatser.

Uppgörelse och konfrontation

Tänk när församlingen börjar predika Kristus, som Han framträder i nya testamentets värld. I kamp mot alla antikrister, som tagit gestalt i olika rörelser i tiden. Då blir det uppgörelse och konfrontation, men det blir också *seger.* Ty skriften säger, att icke ett ord av det Herren Jesus Kristus har talat ska förgås. Det förbliver! Generationer avlöser varandra, situationer förändras, men Guds ord förbliver. Det är detta, som är vår styrka. Är Gud för oss, vem kan då vara emot oss. Här finns det rum för stor ödmjukhet. *"Guds rättfärdighet kräver ju, att de, som vållar er lidande får lidande till vedergällning, men att ni som utstår lidande får hugnad tillsammans med oss, när Herren Jesus uppenbarar sig från himlen med sin makts änglar."*

Vi ser på miljörörelsen, kvinnorörelsen och alla de här ideologierna, som slukar och formar människor för att ta emot befriaren, Antikrist i personlig gestalt. Han skall träda fram på historiens scen och alla ska tillbedja honom. När vi ser detta, då lyfter vi upp våra ögon, ty vi vet, att

forts sid 26

"Utför en EVANGELISTS verk"

Reportage: STINA FRIDOLFSSON Foto: PER ARNE IMSEN

Vi läser i bibeln om att Jesus Kristus är densamme, att Herrens ögon överfar hela jorden, och att han alltid är nära dem som har en ödmjuk och förkrossad ande.

Ändå blir man så förundrad när man kommer till andra länder, kontinenter och kulturer, och träffar syskon som gjort samma andliga erfarenheter, som har samma vision så att man totalt smälter samman i tillbedjan och tacksam glädje över vad Gud gjort och ständigt gör för oss.

Jag hade den stora förmånen att tillsammans med Christina och Per-Arne Imsen och Agneta Orellana få vara sändebud till den stora latinamerikanska konferensen i Los Angeles, dit Christina var inbjuden att sjunga. Det var en konferens dit främst spansktalande Herrens tjänare från hela världen var inbjudna, och temat var "Utför en evangelists verk".

Varje dag var fylld av seminarier, arbetsgrupper och olika aktiviteter som skulle stimulera och ge tips och undervisning för förbättrad evangelisation. Man hade utställningsdiskar med material för barnarbete, fängelsemission, litteratur, musik, olika sociala hjälpprojekt. Allt var så behjärtansvärt, men, som Christina påpekade, själva motivationen för att över huvud taget evangelisera presenterades inte: *Jesu snara tillkommelse.*

Och vid de två tillfällen Christina ombetts att sjunga, grep hon chansen att på nyinlärd spanska förkunna: Jesus kommer mycket snart! Och så sjöng hon om bruden som väntar sin brudgum och om vår pilgrimsvandring som snart är slut.

Vid vår försäljningsdisk fick vi kontakt med en hel del människor, och kunde både sälja och skänka bort kassetter och tidningar så att de distribuerades till många länder. Gud förde människor i vår väg till ömsesidig väckelse och uppbyggelse. Med tidningen Maranatas presentation av missionsarbetet i Santo Domingo, och speciellt de fångna brödernas situation, nådde vi ut på ett märkligt vis. Det tryckta lilla brevet med uppmaning till procuratorn i Santo Domingo att verka för rättvis dom och frigivning av våra fängslade bröder, blev en utmaning och väckelseton till många latinamerikaner från olika länder med motsvarande problem. Plötsligt insåg man att man faktiskt kan agera. En syster från en spanskspråkig församling i USA, tog med sig en hel bunt brev för att engagera sin församling till kamp för våra fångna bröder.

Doktor Socrates, vår käre broder som så hjälpt oss i det sociala arbetet i Santo Domingo, kom varje dag med några vänner till vårt bord. Oförglömligt var när han kom med några syskon från Guatemala. Han berättade för dem om våra fångna bröder; de frågade, vi fortsatte berätta tills tårarna rann utför deras kinder.

Det mest förunderliga hände dock när Socrates, den 60-årige kämpen, sista dagen av konferensen trött kom bort till oss, och slog sig ned en stund. Han berättade nedslaget om att han önskat komma i kontakt

Anja och Clarence Olsson, tillsammans med sina tre döttrar. Deras lilla hus i Los Angeles, blev en välsignad oas för oss.

med någon person eller organisation som kunde hjälpa honom fortsätta hjälpa med mediciner, vitaminer, teknisk utrustning, osv i fältarbete bland fattiga i Dominikanska Republiken.

Han hade ett antal duplicerade rekommendationsbrev från en känd amerikansk läkare; en god vän som kände till hans arbete. Det hade han inte vågat använda.

Vi tog resolut en bunt av honom och lade bredvid maranatatidningen i vårt försäljningsstånd. Socrates blev uppmuntrad, och traskade iväg till konferensens sista möte. En kvart senare, stod en ung man vid vårt stånd och läste intresserat brevet där de medicinska behoven bland Santo Domingos fattiga presenterades. Han frågade efter Socrates, och berättade att han var chaufför vid ett stort sjukhus i Los Angeles. Många gånger tvingades han köra till soptippen med en hel del fin teknisk och medicinsk utrustning som det välbärgade USA:s sjukhus inte behöver. Han ville inget hellre än förmedla dessa resurser till fattiga länder.

Drygt tio sånger sjöng Christina i amerikanska TV-program. Dessutom blev det TV och radioprogram i Dominikanska Republiken.

Vi sprang åt var sitt håll och letade efter Socrates bland konferensens myller av människor. Efter några minuter kom Christina triumferande släpande Socrates vid handen, och så avslutades vårt engagemang i denna stora missionskonferens med att vi fick förmedla kontakt mellan en som tyngdes av överflöd och en som tyngdes av brist!

Mexikansk kultur

Så styrde vi kosan till Mexico. För första gången fick jag tillfälle att möta något av den kultur och det folk som fanns på den amerikanska kontinenten innan den skövlades av kolonisatörerna från Europa.

Mexico är, när det gäller fri evangelisk misson, en mycket ung republik. Katolikerna håller folket i ett hårt grepp, fastän kyrkan skildes från staten år 1917. Ingen präst eller pastor har rösträtt. Man får inte predika i radio eller TV och mötena måste hållas inomhus. Ändå är det katolska kyrkan som har makt över folket.

Vi hörde berättas om svåra förföljelser, om hur katolska kyrkan piskar upp hatstämning mot fria evangeliska församlingar och hur många kristna dödats. Allt flera församlingar samlas den första fredagen varje månad till fasta och bön för att korruptionen ska övervinnas, och de kristna fritt

Klara för avresa från Arlanda, dagen efter sommarkonferensen i Latorp.

ska kunna predika evangelium överallt och genom alla medier.

Vårt besök i Mexico var inte många dagar. Men det satte djupa spår. Jag ska inte trötta våra läsare med detaljer, men något måste nämnas, för att beskriva något av Guds storhet.

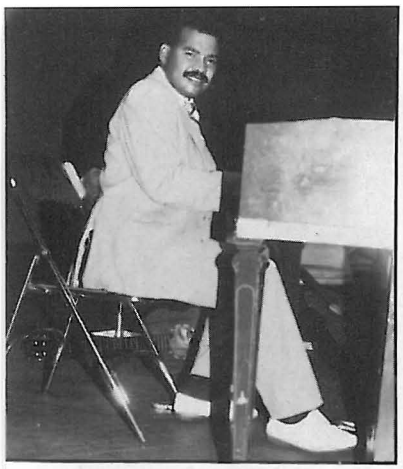
Vi kom till Ensenada, en ganska stor stad på västkusten. Klockan var omkring halv nio på kvällen. Dagen hade varit varm, resan lång. Vi var smutsiga, skrynkliga, trötta och irriterade. Då hörde vi sång från en liten lokal vid den stora genomfartsgatan. "Det är kristen sång!" utropade Agneta ivrigt. Men vi var på jakt efter en adress, och fortsatte. Efter fem minuter var vi vid lokalen igen. Det var svårt hitta adressen. Då gick vi i alla fall in på mötet.

Det var trångt och hett. Men vänliga syskon makade ihop sig, och vi satte oss. En mycket ung pastor, som senare skulle predika, fick syn på oss och kallade fram oss. Agneta fick presentera gruppen, och vännerna bad ivrigt om en sång av Christina. Christina, som tio minuter

forts nästa sida

"Meddela oss när ni behöver någon teknisk utrustning som inte finns i Dominikanska Republiken. Vi vill vara med och hjälpa till," sa den här pastorn från en spansk församling i San Fransisco.

Reynoso, dominikansk sångare, medverkade i vår möteskampanj.

Det blev oändligt många tillfällen för Christina att sjunga och för Per-Arne att predika, och över hela linjen upplevdes en stor hunger och öppenhet för Guds Ord.

Los Angeles, San Fransisco, Ensenada o Tijuana i Mexico, Santo Domingo, Santiago, Bani, Romana, Puerto Plata, många var de platser som fick mötesbesök av maranatasyskonen.

innan suttit i bilen som en trasa, kladdig av svett och hopsjunken av trötthet, sjöng en sång — hon sjöng två — hon sjöng fem! Lovsången ville aldrig ta slut!

Per-Arne fick ordet, och påminde om Davids segerrika kamp mot Goliat. Sedan predikade den unge pastorn. Han såg ingenting ut för världen, men det budskap han frambar gav hela vår trötta kropp en underbar påminnelse om och injektion av trons kraft.

Han talade om Mose utkorelse och hans lydnad, vilken kom att innebära frälsning för Israels barn och lärdom för Egypten om Guds suveräna makt. Många sökte därefter förbön, och där bads och profeterades. Människor stöp i golvet under Guds kraft — en underbar ande var utgjuten. Så tog man upp ett extra offer för oss, till uppmuntran i vårt missionsarbete, bad speciellt för oss — och sände oss vidare.

Efter ett par dagar och ett antal möten i andra församlingar, kunde vi inte motstå längtan att åka förbi deras lokal igen, där eftermötet höll på för fullt. Man prisade Gud, sjöng, smorde med olja och bad.

Så tog evangelisten till orda och uppmanade församlingen att ge ett speciellt extraoffer för de fattiga; änkor, sådana som inte hade mat för morgondagen eller akuta skulder att betala. Offret togs upp i skålar som snabbt fylldes med sedlar som oräknade fördelades bland änkor och andra fattiga som kallades fram. (I Mexico finns knappt någon socialvård.)

Det blev en enorm andens manifestation på detta initiativ i urkristen riktning. Vi trängdes i dörröppningen och drogs med i den sång och trosmarsch som kom loss i den trånga lokalen med alltför smala gångar mellan bänkarna.

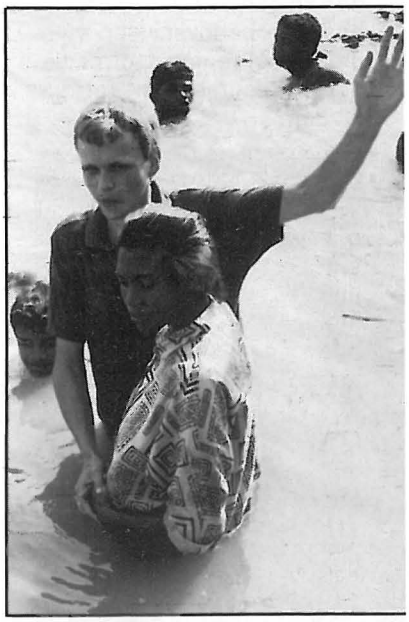
Den unge pastorn själv kom i hänryckning; han stod längst fram i lokalen med slutna ögon, huvudet lyft mot himlen, händerna likaså. Han slog samman handflatorna och hoppade upp och ner — i säkert en kvart. Jag iakttog honom med stark gripenhet, och tänkte osökt på David som dansade med all kraft inför Herren. Vi ville inte gå hem. Det var alltför underbart att stanna och uppleva den ljuvliga anden.

När vi i alla fall var tvungna att gå, kom plötsligt ett ord till mitt av sällhet upprörda sinne: *"Jag besvär eder, I Jerusalems döttrar, om I finnen min vän, så sägen — ja, vad skolen I säga honom? Att jag är sjuk av kärlek!"*

Då insåg jag plötsligt vad Gud ville säga: Det handlar inte om en lokal upplevelse i Ensenada i Mexico hos några underbara syskon, fulla av Guds kraft, utan det handlar om att leva i denna relation av hängiven kärlek till och från Jesus Kristus. Och gång på gång under den fortsatta resan upplevde vi så denna kärlek som ledstjärna i de händelser och relationer vi blev invecklade i.

Vädjan om förbön

I San Fransiscos värsta kvarter av prostitution och

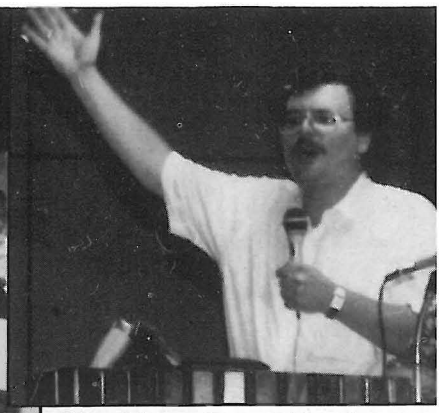

Ovan: Nyfrälsta Leonor döps till Kristus. Berno Widén är dopförrättare.
T v: En stor välsignelse för arbetet i Santo Domingo är den nya Ford-bussen som inköptes till ett oerhört förmånligt pris.

Vår tvådagars kampanj i centrala Santo Domingo blev ett fantastiskt genomslag. Flera blev frälsta och förnyade. Grundtonen var Jesu tillkommelse.

knarkhandel, hittade vi en liten spanskspråkig bokhandel med en liten, äldre, spröd kvinna, som när hon hörde om det missionsarbete vi representerar, köpte 50 kassetter av Christina och skänkte 10 dollar extra som offer. Och så vädjade hon om förbön. Där stod vi, i den skumma bokhandeln intill ett kafé med öppen försäljning av kokain, och bad för den kära, lilla systern, att Gud skulle styrka henne till fortsatt uthållig kamp för evangelium. Där upplevde jag åter så konkret: "Jag är sjuk av kärlek".

Även i San Fransisco, kom vi av en tillfällighet som helt klart var väl förberedd av Gud, att lära känna en liten spansktalande församling som kämpar i ett ruffigt kvarter med en liten lokal och dyra hyror. De har en vision om fördjupat församlingsliv enligt urkristet mönster, och har hittat ett hus som de har planer på att köpa. "Nästa gång ni kommer, hoppas vi kunna ta emot er i församlingen!" sa den trosfriske pastorn. Dessutom tog man upp ett rikligt offer för vårt missionsarbete i Dominikanska Republiken. Därefter sa pastorn: "Vi har inget eget missionsarbete utanför församlingen! Vi vill så gärna vara med och stödja i ert missionsarbete i detta fattiga land. Om ni skulle behöva något speciellt — t ex någon teknisk utrustning som är lättare att få tag i och billigare här, så dra er inte för att kontakta oss — det är nåd att få vara med!" Så stod vi ute på trottoaren och bad för varandra, med armarna omkring varandras axlar i en fast, sluten bönering. Hur kan sådant ske? Guds ande har gjort oss till ett. Jag är sjuk av kärlek!

I en spansktalande församling i Los Angeles, fick vi vara med och bedja för människor med hunger och längtan efter segrande liv i sin kampfyllda vardag. Gud använde oss till att förmedla budskap till läkedom, tröst och förlossning. En ömsesidig tröst till Kristi brud, som gör sig redo för sin brudgum. Jag är sjuk av kärlek!

Familjen Widén är en rik välsignelse för arbetet i Santo Domingo.

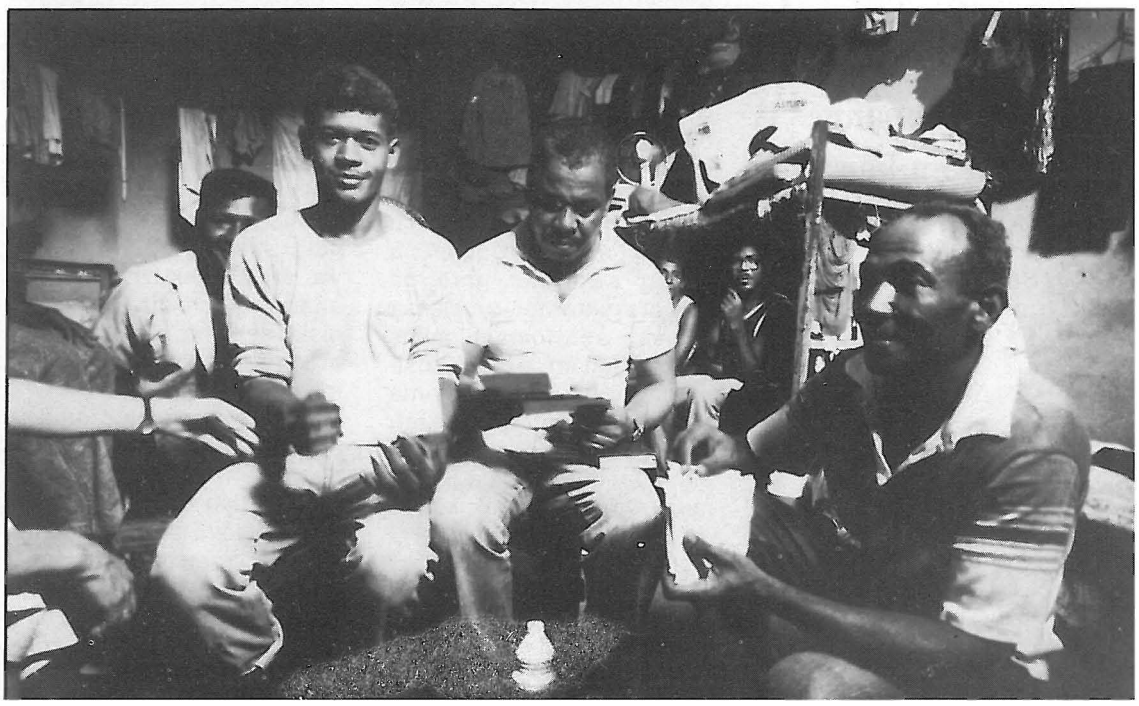
Sedan vi kom till Santo Domingo, har vi haft möten och besökt församlingar. Varje dag har vi upplevt nya manifestationer på att bröllopsdagen är nära. I vår egen tvådagarskampanj i hyrd lokal mitt i huvudstaden, predikade Per-Arne Imsen som aldrig förr om Jesu tillkommelse: "Tänk om du nu fick veta att det är ett år kvar innan Jesus kommer. Jag säger inte att det är så — han kan komma redan i morgon. Skulle du då vilja använda det år som ligger framför som du använt det föregående?" "Nej", ropade många i auditoriet. "Du ville säkert prioritera det viktigaste. Och då skulle världens barn börja reagera när du säger att Jesus kommer. Det har de kristna sagt så många gånger förut. Javisst, men nu menar de allvar, för nu ser man i deras

forts sid 24

T h: De fångar som Midnattsropets läsare lärt känna från tidigare nummer, visar här glatt upp de brev de fått från syskonen i Sverige.

Nedan: Här skrivs brev till vicepresidenten. Vi ber om ett landområde för vårt arbete. De nyfrälsta syskonen, som hjälper oss att formulera brevet, arbetar själva för regeringen.

FÖRSAMLINGENS hi

Den kristna församlingen var inte ett folkkollektiv, inte heller en folktotalitet inom vissa geografiska gränser. Inte heller var den en sammanslutning av människor — en föreningskyrka.

Förgäves söker man efter något beslut av människor för att skapa församlingen. DEN FÖDDES GENOM ANDEN!

Amos Johannes ger här en kortfattad översikt av församlingens historia genom tiderna.

När man börjar undersöka församlingens historia, finner man att förändringar inträdde efterhand i lära och praktik. Kristendomen kom i efterapostolisk tid att dela sig i två huvudfåror: institutionskristendom och väckelse- och uppenbarelsekristendom.

De började lägga in offertanke i brödsbrytelsen, i fråga om dopet stjälpte de över tyngdpunkten på själva handlingen i dopet och kravet på personlig avgörelse kom i bakgrunden. Väckelserörelserna däremot åberopade ständigt apostlarnas — urkristendomens enkla klara personliga avgörelse och omvändelseevangelium, utan dogmer och yttre ceremonier.

I fråga om församlingsledningen trängdes de kringvandrande karismatiska personerna: apostlar, profeter, lärare och evangelister undan för ämbetena (presbyteroi, episkopoi) och det blev en fastare ordning. De förra stod från början högre i anseende. Efterhand kom en av de äldste att vara dominerande och enmans- eller monarkiska episkopatet växte fram, som ledde till att en påve trädde fram med maktbefogenhet över hela kristenheten. Men i början styrde och ledde ett äldsteråd församlingen, var och en på sin ort. De byggde på andlig auktoritet, inte på ämbetsauktoritet. Dessa valdes av församlingens vuxna genom öppen röstning och valet utgjorde egentligen blott en bekräftelse på att den valde visat sig äga den nödiga karisman. Om denna vek kunde de avsättas, skriver Hj. Holmkvist. Detta har friförsamlingen sökt att efterfölja.

Så förvandlades och förvanskades evangelium i den då framväxande gammalkatolska kyrkan. Genom apologeternas duellerande med oliktänkande kom nya fasta dogmer, influerade av filosofin, att formuleras. Den ena avvikelsen gav den andra.

Eftersom tiden fortskred kom nya förändringar, man började bygga egna samlingslokaler, då var tiden inne att bära in ett altare, så blev brödsbrytelsen, Herrens måltid en offertjänst. Offeraltare, kulter och kultpräster. Det kom efter år 200. Ting som inte fanns tillstymmelse till i urförsamlingen. Man återgick till symboler och förebilder ur gamla förbundet och detta trots att alla förebilder hade förlorat sin betydelse sedan verkligheten Kristus hade kommit. Ja, man tog till och med upp riter ur mysteriereligionerna. Så fjärmade sig gammalkatolska kyrkan allt mer och mer från ursprunget.

"Den judiska helgedomens altartjänst och offer var förbi för det nya rikets medborgare. I den urkristna församlingen är det aldrig fråga om altare = thysiastärion, inte heller kultpräst = hierèvs, inte heller tempel = hierón. Vi söker förgäves efter objektivt verkande altarkult, och ett fast liturgiskt schema. De grekiska orden saknas i NT i det sammanhanget."

"Den hierarkiska ordningen, de magisk-mystiska sakramentsföreställningarna och den fasta dogmatiska ortodoxa läran utmärkte den då framväxande gammalkatolska kyrkan. Här möta vi en annan värld än den urkristna och den efterapostoliska till mitten av 100-talet (mot 200) och den fortsattes av kretsar och samfund, som sedan kallades kätterska. De blevo särförsamlingar och oppositionsrörelser utanför den stora kyrkan." (Gunnar Westin)

Församlingen hette från början ekklesia = utkallad skara, men samlingslokaler kom att kallas kyriakä oikia = Herren tillhörigt hus, och församlingen kom med tiden att benämnas kyriakä, kyrka. Man märker att grundförutsättningen "tagna ur världen" kom senare att uteslutas. Gränsen mellan församlingen och världen togs bort, hela världen inkorporerades. Guds Ande bedrövades och drog sig undan. Därigenom tog Gud ut sin församling utanför, "utanför lägret för att bära Hans smälek".

Det utmärkande draget för denna institutionskristendom är att den, allierad med världen, utövade sitt inflytande i samarbete med samhällets domstolar, militär och polis. De brukade sin makt till övergrepp, tortyr och avrättningar av oliktänkande redbara medmänniskor, rakt emot Ordets klara undervisning. Men lägg märke till att de väckelsekristna alltid tillämpat Jesu bud om icke våld, och alltid valde martyriet. Kyrkorna har däremot välsignat kriget, men den NT-trogne har vägrat vapen som i apostolisk och efterapostolisk tid. "För vilket krig skulle vi varit ängsliga, även om styrkeförhållandena mellan oss varit annorlunda? Vi är inte rädda för att bli slaktade, men enligt vår lära låter vi oss hellre dö-

storia och utveckling

das än vi själva dödar." (Tertullianus omkr. 200) Våld och vapen har inte med Guds rike att göra. De offrade livet och vann en evig seger! De trädde in i den eviga världen såsom segerfurstar! "Den som bevarar sitt liv, han skall mista det, men den som mister sitt liv här i världen för min skull, han skall vinna det." "Då sade Jesus till dem — nu må den som icke har något svärd, sälja sin mantel och köpa ett sådant. Då sade de: Herre se här äro två svärd. Han svarade: Det är nog! Då nu de som voro med Jesus sågo vad som var på färde frågade de; Herre, skola vi hugga till med svärd? Och en av dem högg till översteprästens tjänare och högg så av honom högra örat. Då svarade Jesus och sade: 'Låten det gå så långt!' Och Han rörde vid hans öra och helade honom." Luk. 22:36, 38, 49-51. Petrus handlade efter världens principer, men Jesus demonstrerade Guds rike.

Den urkristna församlingen, var inte ett folkkollektiv, inte en folktotalitet inom vissa geografiska gränser, den var inte heller en sammanslutning av människor, en föreningskyrka. Man söker förgäves efter något beslut av människor, någon samfälld akt för att skapa en församling." Den föddes genom Anden.

"De kristna bekände sig som gäster och främlingar på jorden, vilka hade sitt medborgarskap (politevma) i den högre världen. De visste var gränsen mellan den kristna församlingen och världen gick, de visste att romarkejsarnas rike och Kristi välde voro två skilda saker. Någon sammanblandning mellan världsstaten och församlingen kunde de aldrig drömma om, den förra representerade denna världens väsende." (Gunnar Westin) "Hela världen är i den ondes våld." Joh. 5:19 "Mitt rike är icke av denna världen." Joh. 18:36 "Denna världens furste kommer, men i mig finnes intet som hör honom till." Joh. 14:30 "I skolen icke mena att jag har kommit för att sända frid på jorden. Jag har icke kommit för att sända frid, nej fastmer söndring — så att envar får sitt eget husfolk till fiender." Matt. 10:22 "Om världen hatar eder, så betänken att hon har hatat mig förr än eder. Voren I av världen, så älskade ju världen vad henne tillhörde: men eftersom I icke är av världen, utan av mig haven blivit utvalda och tagna ur världen, därför hatar världen eder." Joh. 15:18.19 "Det må vara lärjungen nog om det går honom såsom hans mästare." Matt. 10:25 "Ve eder när människorna tala väl om eder." Luk. 6:26

Läroförändringarna fortsatte vidare. Cyprianus och Augustinos utformade arvsyndsläran och präglade uttrycket "utanför kyrkan ingen frälsning", kyrkan som frälsningsanstalt. Så växte sakramentalismen fram. Sacramentum betyder helt enkelt *hemlighet,* men användes inte i NT i samband med Herrens måltid och inte i samband med dop, men däremot om församlingen. "Den hemlighet som ligger häri, är stor: jag säger detta med tanke på Kristus och församlingen." Ef. 5:32 Hemlighet = to mysterion, sacramentum.

Jag har funnit det så att sakramentalismen består av tre grundelement: arvsyndslära, objektiv nåd och exorcism. Det senare slopades i och med 1811 års kyrkohandbok. Ingen av dessa kan jag finna antydan om i NT. Om objektiv nåd skall vara gällande är sinnesändring — omvändelse utesluten, är det senare gällande är objektiv nåd en orimlighet. Sinnesändring ovanpå en objektiv nåd är både-och-religion. Dylikt finns inte i NT. Där är frälsningens väg enkel och klar.

Lägg märke till att varje förändring efter apostlarna bestod i att de ersatte andliga ting med mänskliga, själiska ting. Uppenbarelsen trängdes undan alltmer. Det är höjden av avfall, då man kallar själva förfallet utveckling.

Men från början var det som följer:

Där var det personliga lyssnandet och mottagandet som stod i förgrunden. "Låten frälsa eder från detta vrånga släkte!" Vad skall vi göra? "Gören sinnesändring och låten alla döpa eder i Jesu Kristi namn till edra synders förlåtelse!" Tron kommer av predikan, predikan i kraft av Kristi Ord. "I som ären födda på nytt, icke av någon förgänglig säd, utan av en oförgänglig, genom Guds levande Ord som förbliver." "Efter sitt eget beslut födde Han oss till liv genom sanningens ord." "Han skall tala till dig ord genom vilka du skall bliva frälst." "...eller var det genom att ni *lyssnade* i tro."

NT:s ekkläsia är alltså församlingen av utkallade troende, som mött den nya "riktningen" och vunnits för denna. Ett utvalt folk, en frälsad skara. Ekkläsia Theou = Guds församling. Soma Christou = Kristi kropp. De utkallade och heliga. De var inte en mysterieförsamling, inte en genom sakrala akter och outgrundliga kultbruk skapad folkekkläsia, där personlig övertygelse och inre anslutning hade ringa betydelse." (Gunnar Westin)

"Kristus i eder vårt härlighetshopp." "Kännen I icke med eder själva, att Jesus Kristus är i eder? Varom icke så hållen i ej provet." "I haven fått en barnaskapets ande i vilken vi ropa Abba Fader!"

"Den urkristna rörelsen har i alla de fall, där vi känna till dess början på en ort, framträtt på samma sätt: personer ha genom predikan, undervisning, ibland övertalning, vunnits för den nya "vägen", den nya "riktningen" och sedan genom en dopakt (baptizo = nedsänka i vatten så att vattnet går där över) högtidligen invigts till den nya gemenskapen med Kristus och församlingen (ekkläsia) under Andens ledning. Dopet "i Jesu Kristi namn" var inseglet på sinnesändringen, förlåtelsen och anslutningen till den nya "riktningen" (hairesis), åskådning (hodès). Det var predikan, lyssnande, förmaning, ånger och frälsningsbehov, sinnesändring, omvändelse, tro och dop. Detta var regel i urkristendomen." (Gunnar Westin)

Ett utvalt folk, en frälsad skara. Guds församling, Kristi kropp. De kallade och heliga!

Detta sakförhållande är nu inte en betydelselös eller likgiltig fråga. Nej, en livsavgörande — en evighetsfråga. Ja, en frälsningsfråga. Man måste välja väg, envar måste komma in i lydnaden för Guds bud.

DET EKOLOGISKA...

forts fr sid 7

historia 1962 med boken "The silent spring", där hon använder beteckningen giftigt regn för att beskriva verkningarna av den luftförorening som transporteras genom atmosfären. Den svenske vetenskapsmannen Svante Odén påpekade 1967 genom ingående analyser av luftmassor att sur nederbörd i stor utsträckning beror på industrins svavelutsläpp. Under 1970- och 80-talet har ständigt flera talat och skrivit om den sura nederbördens katastrofala verkningar — utan att detta har förändrat något i utvecklingen. Bakom ligger nämligen svindlande ekonomiska intressen — större än önskan om att komma tillrätta med föroreningsproblemen...

Att sälen söker nya näringskällor, så långt det går, är bara naturens svar på människans dårskap. (ILLULLA CHRISTENSEN)

EKONOMISKA INTRESSEN

Industrin har tills nu frambringat miljontals kemiska föreningar. En hel del av dessa har haft en mycket omfattande användning så att det enskilda ämnet var för sig kan vara spritt i hundratusentals ton i naturen. Det som bidrar till att komplicera situationen är att det varje år dyker upp ett stort antal nya kemiska föreningar. Det är få av dem som vi känner de miljömässiga verkningarna av.

Branschorganisationerna talar om ca 100 000 nya kemiska föreningar om året. Brist på kontroll av de nya produkterna är en sak, men den obehagliga verkligheten är den, att det i stort sett är ekonomiska orsaker som ligger bakom och gör både människor och natur till försökskaniner. Oftast kommer inte strömmen av nya produkter från ett verkligt behov, men av profithänsyn. Den kemiska industrin har varit en ekonomisk guldgruva med stor vinningspotential hos de producenter som ligger längst framme i produktutvecklingen. Att producenterna av nya produkter i utgångsläget har försäkrat dem vara harmlösa, men i det långa loppet visar de sig vara globala giftbomber, är den obehagliga verklighet experter ofta blir betalda för att förtiga.

NOBELPRISBELÖNAT GIFT

Ett flertal av föroreningarna som sprids i våra omgivningar, måste vi räkna med att vi inte känner räckvidden av, då många föreningar skapade av mänsklig verksamhet vill pånytt bilda nya ämnen långt utanför vår kontrollmöjlighet.

En lång rad organiska mikroföreningar, däribland flera cancerframkallande ämnen, sprids genom luften jorden runt. Vi kan återfinna vissa mängder av ämnena praktiskt taget överallt, från luften vi andas in, i vattnet vi dricker, ja, t o m i modersmjölken och i våra inre organ.

Låt mig nämna ett exempel på ovannämnda påståenden om att vissa preparats biverkningar blir uppenbara först efter en längre tid. På 1870-talet framställdes ämnet DDT, ett ämne som schweizaren Paul Möller tog i bruk som insektsmedel 1939. För detta fick Möller nobelpriset i medicin då DDT blev använt till bekämpning av malariaspridande insekter — ett preparat som idag är förbjudet över stora delar av världen och vars globala förgiftning generationer kommer att märka följderna av. DDT blev också sprutat på vattnet och drabbade mängder av fisk och sjöfåglar. Det visade sig att insekterna gradvis utvecklade en viss motståndskraft mot DDT, så att ständigt större giftmängder måste till för att uppnå tillfredsställande resultat av besprutningen. Sammanlagt blev miljarder kilo av giftet spritt i naturen. Professor Eilif Dahl berättar i sin bok: "Ekologi och miljöskydd" att mödrar över stora delar av USA framdeles kommer att ha så mycket DDT i modersmjölken att om det hade varit lika mycket gift i komjölken skulle den på många platser blivit förbjuden att sälja.

PLASTINDUSTRIN

Skulle vi göra en rankinglista över föroreningskällorna skulle onekligen plastindustrin komma väldigt långt upp.

PCB (polyklorerade bifenyler) är en av de ämnesgrupper plastindustrin är storförbrukare av. Först mot slutet av 60-talet blev forskarna klara över att vi hade att göra med ett giftigt ämne — ett ämne vi idag vet är långt farligare än DDT. PCB-föreningarna bryts extremt långsamt ner i naturen och ackumuleras i näringskedjorna. PCB kan ackumulera mer än en miljon gånger från vatten till fisk.

Plastproduktionen för också med sig stora mängder biprodukter med fördärvande egenskaper. En sådan bi- eller avfallsprodukt från plastproduktionen är hundratusentals ton "plasttjära", EDC-tjära. Flera av Europas plastproducenter har "löst problemet" genom att dumpa gifter i Nordsjön. Det är ställt utom allt tvivel att råämnet PVC, produktionen vinylklorid, är cancerframkallande.

Utrymmet tillåter inte att vi ser närmare på de hundratusental kemiska föreningar vi möter i industrin — men DDT, PCB och EDC:s efterföljare är många — och skräckinjagande.

RADIOAKTIVITET

Speciellt bland föroreningarna är radioaktiv strålning. När vi talar om att människor bestrålas tänker väl de flesta på något som kroppen utsätts för, genom en yttre källa — men strålning angriper också inifrån. Både luft, vatten och matvaror innehåller idag radioaktiva ämnen som följer med i kretsloppet i vår kropp. De flesta av oss har också Tjernobylkatastrofen i färskt minne.

Staden Tjernobyl ligger ca 18 km från reaktorerna som exploderade och brann i veckorna efter den 26 april 1986. Innan olyckan hade staden ca 50 000 invånare — nu ligger den öde och tom, bebodd bara av råttor och möss. I evakueringen efter katastrofen blev 176 städer och samhällen evakuerade — innanför en radie på 30 km. Runt reaktorn står framdeles praktiskt taget alla hus tomma. Storstaden Kiev spolas ren varje natt för att reducera faran för föroreningar från radioaktivitet och renkött från Rondande bör man inte äta mer än en gång per månad enligt experterna. De reella strålskadorna efter olyckorna är det väl ingen som har någon absolut översikt över.

Radioaktiva ämnen sprids idag okontrollerat världen runt bl a genom provsprängningar i atmosfären. Radioaktiva ämnen som släpps ut med kylvattnet från atomkraftverken kan vi återfinna i plantor, djur och i dricksvatten. Experterna räknar nyktert med att strålbelastningen kommer att vara hundra gånger större fram till sekelskiftet om kärnkraftutbyggnaden fortsätter — vilket den med all sannolikhet kommer att göra.

DRIVHUSEFFEKTEN

Alla nedbrytnings- och förruttnelseprocesser tillför atmosfären karbondioxid. Gröna växter behöver detta, vatten och solljus till sin produktion genom fotosyntesen. Karbondioxid-kretsloppet har således en helt central plats i livet på jor-

den. Det är en finstämd balans mellan CO_2-mängden de gröna växterna tar från atmosfären och de mängder atmosfären tillföres igen. Nu är mänsklig aktivitet i färd med att förrycka denna jämvikt. Förbränningen från hundratals miljoner bilmotorer, i kraftverk med fossilt bränsle på grund av industriprocesser, uppvärmning av bostäder etc ökar karbondioxidtillförseln i atmosfären. Detta håller på att få allvarliga konsekvenser för jordens värmebalans. CO_2-mängderna i atmosfären verkar nämligen som ett slags värmefilter som reglerar hur mycket av den solvärme som når jordens ytterhölje och reflekteras tillbaka, skall släppas ut genom atmosfären igen. Ökar karbondioxidinnehållet i atmosfären, kan jorden alltså få ett värmeöverskott så att temperaturen stiger.

Forskarna talar om en drivhuseffekt. Risken för globala klimatiska förändringar är ingen fantasitanke. Ett par graders ökning av medeltemperaturen menar nämligen många forskare är tillräckligt för att sätta igång en nedsmältning av isen i polarområdena — något som kommer att föra till att världshaven kommer att stiga många meter. Konsekvenserna kan vi bara ana.

OZONSKIKTET

Den *naturliga* drivhuseffekten är nödvändig för att bevara solvärmen, annars skulle jorden bli en obeboelig planet, men när drivhuseffekten förstärks är det alltså fara å färde. Populärvetenskapligt brukar vi tala om "ozonskiktet", som finns som ett tunt skikt högt upp i stratosfären. Det är ozonskiktet som reglerar hur stora mängder ultravioletta strålar som når ned till jorden. Reduceras ozonfiltret fruktar forskarna att vi genom okänd ultravioletts strålning kommer att få en ökad frekvens av "brännskador", exempelvis hudcancer.

1944 blev för första gången brännskador på växter i Los Angeles-området satta i samband med ozon och fotokemiska luftföroreningar. Forskaren A J Haagen-Smit var en av pionjärerna i den forskningen, som snart skulle visa att skadeverkningarna var många. Minskar ozonhinnan ökar strålningsfaran.

De första bekräftandena på "hål" i ozonskiktet har nått oss via forskarna från områdena runt såväl nordsom sydpolen.

I mars i år la den amerikanska rymdforskningsorganisationen NASA fram en rapport som visar en genomsnittsreduktion av ozonskiktet över nordkalotten på hela 6% från 1969 till 1986.

Forskarna talar idag öppet om en framförliggande katastrof om inte utvecklingen kan bromsas.

SKOGSDÖD

En annan sida av den ekologiska obalansen är skogsdöden. Det är i första hand svaveldioxid och nitrogenoxider som bryter ned träden.

Skadeanmälningarna från exempelvis Tyskland är mer än alarmerande. 1982 var 8% av skogsarealerna angripna. 1983 hade siffran stigit till 35% — en siffra som inte ens de största pessimisterna kunde drömma om: 2,5 miljoner hektar skadad skog. I den berömda Schwarzwald är idag redan 50% av skogen förstörd.

I Alperna har skogsdöden fört till ett överhängande faromoment. Genom luftförorening är skogen ur funktion till att uppfylla sin viktiga uppgift i alplandskapet — som ett skydd mot översvämningar sommartid, och mot snöras vintertid. Eftersom det i Alperna inte finns myrar och vatten som hos oss, skulle all nederbörd ta ta raka vägen ned i dalen om det inte var för träden som höll tillbaka vattnet. När nu skyddsskogen (Schutzwald) försvinner är faran för jordler- och snöras betydligt ökad. Den vanvettiga kalhuggningen för att ge plats åt Alpernas 20 000 skidanläggningar har inte gjort saken bättre.

Över 11 miljoner hektar skog ödeläggs årligen pga föroreningar, och 6 miljoner hektar produktiv jordmån förvandlas till värdelös öken: Siffrorna stiger från år till år.

Med öken och torka följer hunger och fattigdom. Man räknar med att 18,5 miljoner människor berördes av torka på 1960-talet. Under 1970-talet hade siffran stigit till 24,4 miljoner. Vid utgången av 1988 räknar man med att över 35 miljoner är drabbade av torka bara i Afrika, medan tiotals miljoner är berörda av torka på andra konti-

nenter.

Fattigdomen ökar och klyftan mellan rika och fattiga blir allt större.

BIBELNS BUDSKAP

Artikeln är inte menad som ett miljöaktivistiskt inlägg, men som en väckelsesignal. För den som känner de apokalyptiska skrifterna är ovannämnda skildring av det ekologiska sammanbrottet en ohygglig, men välkänd beskrivning.

En av rotprofetiorna till de eskatalogiska händelserna möter vi hos profeten Jesaja i kap. 24:1-6:

Se, Herren ödelägger jorden och föröder den; han omvälver vad därpå är och förströr dess inbyggare.

Och det går prästen såsom folket, husbonden såsom tjänaren, husfrun såsom tjänarinnan, säljaren såsom köparen, låntagaren såsom långivaren, gäldenären såsom borgenären.

Jorden bliver i grund ödelagd och i grund utplundrad; ty Herren har talat detta ord.

Jorden sörjer och tvinar bort, jordkretsen försmäktar och tvinar bort, vad högt är bland jordens folk försmäktar. Ty jorden har blivit ohelgad under sina inbyggare; de hava överträtt lagarna, de hava förvandlat rätten, brutit det eviga förbundet.

Därför uppfräter förbannelse jorden, och de som bo där måste lida vad de hava förskyllt; därför förtäras jordens inbyggare av hetta, så att ej många människor finnas kvar.

Den katastrofala utveckling jorden och mänskligheten är inne i har bestämda orsaker — och verkningar.

forts sid 22

Själva grundorsaken för giftalgens snabba utveckling, den ökända fiskdöden och den raskt minskande planktonförekomsten är att söka på människans eget territorium — jorden.

ILL ULLA CHRISTENSEN

DET ÄR INTE...

forts fr sid 9

tvinnade tråden. Problemet är överväldigande och farligt, men det går ju inte att säga till människorna, när de flesta är nöjda med ett hallelujajippo. Här är det fråga om ett system, en andemakt och en ideologi, som ska ersätta det bibeln lär.

Det finns ingen möjlighet att förena Jesus och Darwin. Antingen tror vi på Darwin eller så tror vi på Jesus. Vi måste göra klart för oss att här ligger grundproblemet. Det är en kamp mot ondskans andemakter i himlarymden och denna ondskans andemakt utövar inte bara ett mentalt tryck, den verbaliserar sig och argumenterar med en ideologi präglad av det jag skulle vilja kalla humanism. Materiell humanism!

Ibland blir jag så förtvivlad, när jag ser våra känslomässiga reaktioner. Vi engagerar våra känslor och har en hög indignationsnivå, men när vi ska formulera våra åsikter eller tala om vad vi tror på, då är det som om vi saknade argument och därför har vi inga vapen att möta motståndaren med. I stället för att vinna framgång, så blir det psykologiska nederlag och fienden svarar med att psyka och terrorisera oss ännu mera, så vi känner oss nedtrampade och vanmäktiga.

Socialstyrelsen är den moderna kyrkoorganisationen, där vi har det moderna prästerskapet. Den moderna religionen är psykologin och den är fruktansvärt farlig. Denna moderna religion har trängt ut kristendomen och börjar sitt verk redan på förlossningskliniken. Det blir inte ett barndop, utan det blir den moderna tidens bevärjelser. Man experimenterar med olika skolor inom psykologin, den ena mer avancerad än den andra.

Vi tänker inte på att ett nytt experiment är på gång. Nu ska barnet behandlas på ena sättet och nu ska det behandlas på andra sättet och vi tror att det är det bästa, för att vetenskapen har gått framåt. Men hela tiden handlar det om riter. I stället för att utveckla de inre fonder av kunskap, som naturen har utrustat människan med i skapelsen, så hämmar man mödrarnas utveckling.

Jag tror inte det blir någon väckelse förrän Guds folk blir så väckta, att de vågar ta upp kampen emot dessa fiender. Det blir ingen väckelse för att vi får en injektion i vårt känsloliv och ser välsignade ut. Det blir väckelse när vi går emot det moderna prästerskapet, och gör klart för dem att vi är kallade till frihet. Vi är inte avelsdjur eller produktionsfaktorer för att tillgodose det moderna samhället. Vi är människor, med en hög kallelse! Vi kommer inte att acceptera de här ingripandena i vårt privatliv, i vårt hemliv och i vårt församlingsliv. Då har vi genast konsekvenserna och det blir förhör, polisjakt och fängelse. Det här är ett krig, ett fruktansvärt krig, ett totalt krig. Det gäller hela vår art som människa, om den skall bestå eller om vi ska degenereras och stympas till en samling däggdjur, som staten kan fösa vart den vill.

Det märkliga är, att det inte finns möjligheter att samla människor för att tala om sanningen för dem. Man måste lova dem luft, tingeltangel eller spektakel för att de ska vara intresserade. Tala bara inte om sanningen, som oroar eller kanske till och med skrämmer, för då håller man sig långt borta. Så långt borta som självbevarelsedriften dikterar.

Jag nämnde förut barnen och de psykologiska riterna vid förlossningen. Barnmorskorna är den nya tidens diakonissor. De fullgör sina uppgifter, rent rituellt, utan att ha en aning om det. De är mer eller mindre förblindade och är mediala för moderna idéer. Det ingår i deras ambitioner att ha framgång, de vill göra karriär, vilket är en enorm drivkraft. Detta innebär att föräldrarna ständigt reduceras, minimeras.

Efter barnavårdscentralen kommer daghemmen, den moderna tidens söndagsskola. Jag kan garantera er, att om det blev känt av många föräldrar vad som egentligen sker på daghemmen, skulle de bli skrämda. Vad skulle ni säga, om era barn skulle gå på ett daghem, där barnen yrkar på att få idka sexuellt samliv med personalen. Personalen förväntas ställa upp i mysrum, visa sina könsorgan och lära barnen hur de ska hantera dem, hjälpa dem tekniskt för att egga dem, så att de blir sexuellt medvetna, som det heter. Innan de har kommit upp till grundskolan, så är de nedbrända och förstörda och ovanpå detta så ska de också vara med om andra ting, som är ockulta till sin karaktär. Sexualism och ockultism är vad som skapar atmosfären på många daghem, där personalen måste anses vara mer eller mindre skadad av tidsandan.

När ska vi vakna till en medveten protest, när ska vi börja bearbeta enskilda människor på gator och torg? Det räcker inte att sjunga och proklamera längre. Den tiden är förbi, vi måste gå till människorna i deras hem. Vi måste starta en helt ny kolportörverksamhet, börja bearbeta enskilda människor, en och en och en, därför att de är döpta i denna tidsanda, besatta av den och ser egentligen ingen utväg. Vi är bedragna och vilseledda. De ljuger och vi tror lögnerna.

Freud, psykoanalysens fader. (Ill D Levine)

Se till att dina barn inte påverkas av underhållningsvåldet genom TV eller video. Det ger dem alldeles felaktiga förväntningar och förebilder.

Vad är det som gör, att barnen i vår tid är så förstörda? Vad är det som gör att barnen inte fått någon barndom, utan blir småvuxna? De blir avancerade i sitt språk, fräcka i sina attityder och tuffa i sina umgängesformer. Vad är orsaken till detta? Om detta får utvecklas kommer den generation, som vi nu ser, aldrig att kunna räddas, därför att alla anknytningspunkter är förbrända, så det finns ingen möjlighet att nå dem med Guds ord. Tiden kommer, då ingen kan verka. Det enda som återstår är dom. Varför är barnen så förstörda och överstimulerade? Hur skall barnen överleva med rockmusik, videofilmer, underhållningsvåld? Hur skall de kunna överleva när de blir uppslukade av idrottsmanin, som har narkomanins kriterier och kännetecken. De blir uppslukade och fångade av stora tävlingar, där det hela tiden handlar om prestationer, prestationer och åter prestationer. Vi vet att för att uppnå prestationerna måste de använda sig av olika typer av droger, som ganska snart kommer att legaliseras, därför att tävlingarna är uppbyggda på stora och mäktiga ekonomiska intressen. Vi sitter och applåderar detta och njuter av tävlingarna istället för att fördöma dem.

Detta är avgrunden, det måste vi göra klart för oss. Vi tillåter barnen att sitta och titta på sådant i våra hem och att lyssna till rockmusik, som inte är något annat än kvalificerad satanstillbedjan. Vi måste göra klart för oss att barnen aldrig kommer att klara det. Det finns ingen späd varelse som kan klara detta. De har inga inbyggda spärrar emot detta, utan uppslukas och fångas och kommer att gestalta det i sin vardag. Barnen blir nervösa, rastlösa, svårtillgängliga, olydiga och framför allt övestimulerade. Det är inte kött och blod man angriper utan det mest känsliga i den moderna kulturen som succesivt bryter ner människor och förvandlar dem till slavar under den här världens herravälde. Detta är bara några avarter.

För ditt barns skull; rensa bokhyllorna, se till att de inte påverkas av underhållningsvåldet genom video. Se till att de inte kommer i närheten av en TV, som ger dem alldeles felaktiga förväntningar och förebilder som präglar dem. Se till att de inte utsätts för det trycket, för så småningom kommer

"I statens skolor bestämmer statsmakten i vilken anda läraren skall undervisa", skrev biskop Otto Dibelius i slutet av 40-talet.

de att driva dig ur hemmet. Ställer du, far och mor, inte upp på deras villkor, har de byggt upp en kraft och makt inom sig, som är så överväldigande att de kommer att säga åt dig att här är det vi som bestämmer. De gör det så entydigt att du inte har den minsta möjlighet att stå emot.

Så till en annan sak och det är skolan. Då det gäller präglingen, är skolan den farligaste av alla institutioner. Det är skolan som förmedlar psykets ideologi. Sedan är det psyket, som skall reparera alla dem som på ett eller annat sätt inte har kunnat tillgodogöra sig doktrinerna eller låtit sig formas av ideologierna. Så kommer de dit och skall utsättas för den behandling som skall göra dem tillgängliga för de moderna ideologierna och inspirationerna. Om då föräldrarna är kristna eller religiösa gäller det att skapa hos barnen den identitet som gör dem självständiga och oberoende av dem, så att de kan protestera mot föräldrarna och till och med finna nöje i att trakassera dem. Sedan är föräldrarna i den situationen, att den moderna psykiatrin, psykologin och sociologin ställer upp på barnets sida och säger att de ska skaffa dem riktiga föräldrar. De diskvalificerar de biologiska och så utser samhället de föräldrar, som de finner lämpliga för barnets fostran. Så placeras barnet där för att samarbeta med myndigheterna för att få fram materialet. Det är den människotypen som skall bygga upp det antikristliga riket.

Skolan ger barnen den ideologi som finns på psyket, där har vi själva hjärtat, det inre centrat, och hjärnan för den moderna bearbetningen av människorna, och barnen framför allt. Nu har det här dubbla effekter för föräldrarna. De vill vara lojala och inte bråka och tror inte att de som enskilda föräldrar kan ha rätt mot myndigheterna. Så förlorar man sitt självförtroende och blir vanmäktig. Samhället är inte en opersonlig makt, samhället är grannen som tittar in i vårt hem. Samhället är faster och moster i närheten eller på avstånd, som har synpunkter på hur du skall fostra dina barn. Det kan också vara syskonen i familjeskaran, som också har sina synpunkter, eller troende vänner, som tillhör en och annan kyrka, väletablerade, perfekta och stabila. De tycker att du är en kvalificerad galning och det trycket är svårt att leva under. Det är den ena sidan, den andra är experterna som samhället har ställt upp med. Rektorer, lärare, kuratorer m fl, som naturligtvis fördömer dig, när du vågar hävda att så här vill jag fostra mina barn. Då, säger samhället, måste vi tänka på barnets bästa, vilket innebär att de samtidigt deklarerar att det gör inte du, som kan handla så här. Därmed har de skaffat sig skäl för det som de helst önskar — ta barnet ifrån dig och omplacera det just i en sådan miljö som du mest fruktar.

Då det gäller präglingen är skolan den farligaste av alla institutioner.

Nu vet vi, att det finns olika skolor på olika platser i landet. Den ena skolan kanske inte är lika avancerad som den andra, vi får se det här principiellt. Samarbetar vi med en skola på ett ställe, då samarbetar vi med alla skolor. Det är inte en enskild skolas program eller form det handlar om, utan om systemet som sådant. Vi måste gå emot och hävda vår rätt att fostra våra barn utifrån vår övertygelse. Jag hör redan makterna skrika; — idioter, varför gå en sådan smal väg, när ni med bidrag och hjälp av alla statliga experter och medel kan få det bekvämt och komfortabelt? Varför gå en sådan smal väg, när det kan lösas med så enkla medel, utan personliga uppoffringar? Samarbeta! Ja, samarbeta med själva Satan och du kommer att må bra materiellt i hans rike. Han behöver dig och vill använda dig, för du representerar fonder av kärlek, tro och hopp, som han saknar.

Skall vi säga ja till Jesus, då kommer korset att räckas emot oss. Korset! Det är ingen guldkrona, utan det blir en törnekrona, men han ger oss framtid och hopp på ett annat plan med ett helt annat innehåll.

Nu erbjuds vi en ny väckelse, där allt är lätt och behagligt och tillrättalagt, där vi riktigt upplever hur kristendomen, inte bara blir en bekräftelse på materiell rikedom och välfärd, utan också används som ett vapen för att bekämpa korset och försakelsen, och skapar en lyckotillvaro utan kors och utan sann ärlighet. Det enda vi har att berömma oss av, det är korset, ingenting annat. Genom det är vi döda för världen och världen är död för oss.

Vi lever inte i 60- och 70-talet, det är 80-talet, i skarven till en ny tidsålder. Vi känner, att han snart är här och vi vill nå fram till målet och inte gå under eller bli efter på uppploppet — sista varvet. Vi vill nå fram till målet! Själens frälsning.
Amen!

DET EKOLOGISKA...

forts fr sid 19

"Ty jorden har blivit ohelgad under sina inbyggare; de hava överträtt lagarna, de hava förvandlat rätten, brutit det eviga förbundet. *Därför* uppfräter förbannelse jorden, och de som bor där måste lida, därför förtäras jordens inbyggare av hetta..." läste vi. Det finns i hela skapelsen lagar och regler i relationen mellan Gud och människor, medmänniskor emellan och i de mänskliga relationerna till naturen. När människorna, som själva är en del av naturen, inte längre tar hänsyn till den ekologiska balansen, inte längre visar försyn för livet och respekterar naturens gränser som trogna förvaltare, är resultatet givet: Syndens lön är döden.

Från Upp. 8 och fram till kapitel 16 möter vi en ekologisk omvälvning. I kap 8:7-11 läser vi:

Och den förste stötte i sin basun. Då kom hagel och eld, blandat med blod, och det kastades ned på jorden; och tredjedelen av jorden brändes upp, och tredjedelen av träden brändes upp, och allt grönt gräs brändes upp.

Och den andre ängeln stötte i sin basun. Då var det, som om ett stort brinnande berg hade blivit kastat i havet; och tredjedelen av havet blev blod. Och tredjedelen av de levande varelser, som funnos i havet, omkom; och tredjedelen av skeppen förgicks.

Och den tredje ängeln stötte i sin basun. Då föll ifrån himmelen en stor stjärna, brinnande såsom ett bloss; och den föll ned över tredjedelen av strömmarna och över vattenkällorna. Och stjärnans namn var Malört. Och tredjedelen av vattnet blev bitter malört; och många människor omkommo genom vattnet, därför att det hade blivit så bittert.

Här möter vi en partiell ekologisk katastrof. Havet och livet där, träd och plantor, älvar, vattenkällor — och människor är drabbade av katastrofen.

I kapitel 16 har ödeläggelsen blivit total och global, vers 3-4, 8-9:

Och den andre göt ut sin skål i havet. Då förvandlades det till blod, likt blodet av en död människa, och alla levande varelser i havet dogo.

Och den tredje göt ut sin skål i strömmarna och vattenkällorna. Då förvandlades dessa till blod.

Och den fjärde göt ut sin skål över solen. Då fick denna makt att bränna människorna såsom med eld. Och när nu människorna blevo brända av stark hetta, hädade de Guds namn, hans som hade makten över dessa plågor; de gjorde icke bättring och gåvo honom icke ära.

JESUS KOMMER

För alla som vill ge sanningen rum vill vår samtidshistoriska översikt jämfört med bibelns lära om den yttersta tiden, ge ett entydigt vittnesbörd: JESUS KOMMER SNART!

Så möter vi också i Upp. 16, mitt i den globala ekologiska katastrofen skriften målar upp för oss, ett underbart löfte: "Se jag kommer ... (vers 15) För de flesta som en tjuv — för de saliga som en befriare och frälsare. Se, idag är nådens dag — i dag är Gud att finna.

Över 11 miljoner hektar skog ödeläggs årligen pga föroreningar.
(Ill ULLA CHRISTENSEN)

Jag har tänkt på hur vi ofta tar så lätt på det här med frälsningen. Vi gillar sensationer och effekter, för det gör ju att det blir spännande och sätter lite fart och fläkt på tillvaron. Men vi har så svårt att offra lite av oss själva. Vi kryper in i våra skal och behåller allt som vi skulle kunna dela med oss och ge till andra av förmaning, uppmuntran eller tröst. Vi har så mycket vi kan ge varandra, *allesammans*.

Det mesta av det kristna utbudet av idag handlar ju om ytligheter som faktiskt bara 'kliar en i öronen'. Man är totalt vettskrämd för ett budskap med en djupare dimension. Då måste jag kanske offra någonting av mig själv och det är ju så 'jobbigt' och tränger alldeles för nära inpå mitt privata liv. Mark 10:22: *"han blev illa till mods vid det talet och gick bedrövad bort, ty han hade många ägodelar."* Han ville inte offra någonting. Han gick bedrövad bort... Den här ynglingen hade nog inte räknat med att Jesus skulle begära så mycket av honom.

Jag tror att Gud måste gå på djupet i våra hjärtan och göra riktiga ingrepp som kan vara smärtsamma i våra liv. Vi kommer inte långt i våra kristna liv på en rad s k "halleluja-jippon" Att gå hit eller dit där det samlas så och så många för att se ben växa ut till exempel. Jag tror att gudsingripanden av olika slag kommer naturligt i en atmosfär av ett fullgott evangelium. Man behöver inte krysta fram någonting. Det blir lätt så att människor får äran istället för Gud.

Det som är grunden är ett budskap med substans. När vi öppnar oss för korsets och *efterföljelsens* budskap, då gör Gud saker och ting i våra liv. När vi är redo att försaka, då välsignar Gud. *"Den som mister sitt liv för min skull han skall finna det"*, sa Jesus.

Jesus försökte aldrig dölja att det var en smal väg att anamma hans budskap. Han sa t ex: *"Ni kommer att bli hatade för mitt namns skull... när man drar er inför domstolar så oroa er inte för vad ni ska säga...."*

Han försökte inte att förskönа budskapet för att få så många som möjligt med sig så att han sen kunde stå ta med kvantiteter. Nej, han visste att den som har anammat korsets väg den följer, och den som har hängt med för att det blev så många friska, de omprövar och

SVERIGE 1988
BIBLISK FOSTRAN – ETT LAGBROTT?

Läs
ARNE IMSENs
brännaktuella bok

NÅGRA BOKRUBRIKER:
- **Nya lagar**
- **Ett angiverisystem**
- **Den pålitligaste kunskapskällan**
- **Den förädlande smärtan**
- **De verkliga bovarna**
- **En onödig och skadlig lag**
- **Väckelsekristendomens uppgift**
- **Den övergripande rätten**
- **Rehabilitera familjeinstitutionen**
- **Uppbrott och uppgörelse**

Pris 52:-kr
(+porto)

Order och inf tel: 08-733 97 83, Box 20134, 161 20 Bromma

VÄCKELSEKRISTEN FRONT
EN DIVISION AV NYA PILGRIMSTJÄNST

Ta ett steg i tro

Text: SIRI MÅRD

— Vi har så lätt att krypa in i våra skal och orkar inte ta hand om dem som skulle behöva vår hjälp. Vi är alldeles för självupptagna och vill inte gå korsets väg, som verkar så svår.
— Ibland stiger det upp som stora berg framför oss. Vi klarar det aldrig, tänker vi. Men i sådana stunder är Gud oss närmare än vi tror. Han hjälper oss igenom och ger kraft för varje dag och för varje nytt steg vi tar i tro.

efterföljer, eller också går de bedrövade bort. Jesus tvingar sig aldrig på någon med våld. Hans kärlek kan smälta ner oss och göra att vi på ett underbart förkrossande sätt känner oss tvingade att följa honom och ge ut av oss själva. Med det inte sagt att vi delar ut traktater två gånger i veckan och med det har vi klarat den biten. Nej, ge av oss själva så att vi är tvungna att gå till korset och be om nåd varje dag för att orka gå vidare. Då blir man välsignad av Gud på ett helt underbart sätt. Jag upplever starkt att det här är ett budskap till oss var och en, mig själv inberäknad.

Man vill gärna dra sig undan för att det är bekvämast så. Bibelordet säger: *"Vi höra ej till dem som draga sig undan, sig själva till fördärv"*. Vi kryper så lätt in i våra skal och tittar ut ibland när det är någon ny stjärna på himlen. Eller som man hör mycket om nu — "lovsångsmöte", sen drar vi oss in igen och lägger oss väl tillrätta. Vi orkar inte ta hand om nån som har problem. Förresten ser vi många gånger inte dem som behöver vår hjälp, för vi är alldeles för självupptagna.

Ja, men jag går ju korsets väg, säger du kanske. Jag är ju frälst. Ja, men den tid jag har hört det här budskapet har jag förstått mer och mer att det inte är så enkelt; man kommer inte till himlen på en trollformel, utan genom att med nit arbeta på sin frälsning.

Just den här ödmjuka inställningen, att vi tillåter Gud arbeta med oss för att vi ska kunna vara hans tjänare, är vad vi måste ha. Som det står i psalm 51: *"Skapa i mig Gud ett rent hjärta"*. Skapa, det betyder att han gör någonting nytt, han lappar aldrig på något gammalt. *"Det här är ett hårt tal, vem orkar höra på honom"*, sa lärjungarna. Och så tänker man nog själv ibland. Men Gud som är rik på barmhärtighet, han ska hjälpa oss och ge oss kraft för varje dag och för varje nytt steg vi tar i tro.

Ibland stiger det upp stora berg framför och man tänker att det här klarar jag bara inte. Men då är Gud oss närmare än vi tror och hjälper oss igenom. För människan i sig själv är det här ett omöjligt budskap, men för Gud är allting möjligt, om vi tror.

Läs gärna psalm 51 från vers 8 till slutet, den har gett mig så mycket den sista tiden.

Gud välsigne dig att ta ytterligare ett steg i tro. Vi får bära varandra fram på bönens armar.

Bevara ditt hjärta

Text: MARITA LEIJONHUFVUD

"Framför allt som ska bevaras, må du bevara ditt hjärta, ty därifrån utgår livet." Ords. 4:23

Salomos ordspråk är tänkvärda även idag. Av dem kan man lära "vishet och tukt", likasom förståndigt tal, heter det. Salomo råder de unga männen att lära genom ordspråken. Och människan är sig lik. Här i Ordspråksboken kan man hämta visa ord som gäller även människan av idag.

Jag har stannat vid ett uttryck i fjärde kapitlet. Detta om att bevara sitt hjärta. Kanske vi tycker att vi bör bedja Gud om att bli bevarad från olyckor och sjukdomar. Javisst, alla våra önskningar får vi göra kunniga.

Men det finns en annan sida av saken också. Med hjärtat kan man längta, tycka om och hata. Frestelser möter av ena eller andra slaget och mycket beror på vår hjärteinställning. Penningen som inte är ett ont ting i sig själv, kan orsaka begär som är roten till allt ont. "Man kan inte tjäna både Gud och Mammon."

Jag har "hittat" ca 400 bibelställen i bibeln som handlar om hjärtat. Varför så många? Hjärtat är viktigt. Därifrån utgår livet. Det visar sig i ditt och mitt liv vem som bor i hjärtat!

Watchman Nee var en kinesisk pastor som fick utstå mycket tortyr för sin tros skull, men han gav aldrig upp. Han har bl a skrivit en bok som heter ÄLSKA INTE VÄRLDEN.

Ge inte ditt hjärta åt världen. Världen förgår och dess begärelse. En dag ska himmel och jord brinna. Bara den som älskar hans tillkommelse räddas.

Nu är det sommar. Du vill koppla av. Tänk på en sak — djävulen tar *inte* semester. Glöm inte att läsa bibeln och be i sommar, ge Jesus din tid och kraft. Han vill tala till dig, kanske han har något speciellt som han vill tala med dig om. Ge Honom chansen till det. Genom Ordet och bönen ger vi Gud chans att tala till oss.

Har du gett Gud ett löfte inför sommaren, glöm inte att infria det.

Kanske möts vi i höst, om Jesus dröjer, i en grupp för att lära, bedja och läsa, kalla det bibelklubb, bibelsamtal eller något annat.

Jesus vill något speciellt med dig. Har du hört Hans röst? Han älskar dig. Älskar du Honom?

UTFÖR EN...

forts fr sid 15

livsföring att det är sant!"

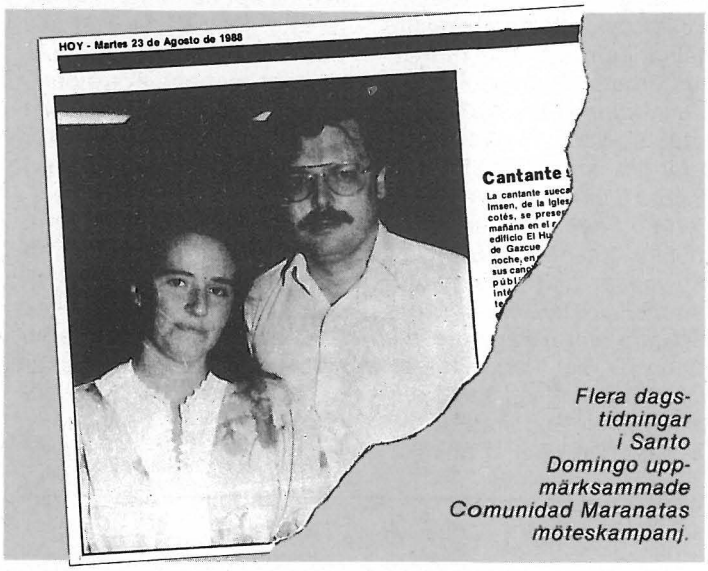
Sedan inbjöds till förbön. Många kom fram; grät och bad. Vi sjöng och bad och sjöng igen, och ingen ville gå hem. Åh, låt oss leva för Jesus den korta tid som återstår, och bereda oss på den stora samlingsdagen! Jag är sjuk av kärlek!

En bägare vatten

En församling i Santiago inledde sitt femårsjubileum med att inbjuda oss till ett söndagförmiddagsmöte. Där var vi första gången för ett och ett halvt år sedan. Arne Imsen var med då och predikade om hur Jesus vill använda oss att åtminstone förmedla en bägare vatten till en behövande. Kan vi inte göra något annat, så kan vi läska en törstig med några droppar vatten... Bland dessa välsituerade syskon, frälsta direkt från katolicismen, var detta budskap som en bomb, och gav omedelbart socialt resultat. I flera fattigområden av Santiago har nu dessa syskon börjat verksamhet bland fattiga barn; med alfabetisering, utdelning av frukt och kläder. Nu predikade Per-Arne Imsen om Jesu tillkommelse, om tidstecknen och hur Abraham trädde närmare Gud när domen närmade sig. Hur Noa slet och byggde arken för att frälsa några. Den stora församlingen lyssnade allvarligt.

Många kom fram till förbön, och efter mötet bjöd man hela vår trupp på sju personer till en fin restaurang på mat. Vi satt länge och samtalade. Pastorn själv, en gynekolog, jobbar halvtid för att hinna fungera som församlingsföreståndare. Hans struphuvud är bortopererat p g a cancer, och han talar ansträngt med en liten teknisk apparat inmonterad i halsen.

"Jag hade tänkt så mycket på Jesu ord till lärjungarna om att han inte längre kallar dem tjänare, utan vänner," sa han eftertänksamt med syfte på predikan. Och så samtalade vi om förmånen att höra till dem som i förväg är informerade om händelserna som aviserar Jesu tillkommelse. "Efter de tecken vi redan sett på jorden och i skyn, kan upprycklelsen ske redan medan vi sitter här nu och äter," påpekade pastorn. Och vi fröjdades vid tanken. Jag är sjuk av kärlek!

Flera dagstidningar i Santo Domingo uppmärksammade Comunidad Maranatas möteskampanj.

Jag är sjuk av kärlek

I Baní ordnade man ett speciellt möte för oss. I sång, vittnesbörd och förkunnelse presenterade vi maranatabudskapet som villkor för att överleva andligen. Den pastor som tagit initiativet till mötet, gick upp i den överfulla lokalen och uttalade sin önskan att få identifiera sig mera med detta budskap om Jesu tillkommelse, budskapet som inte bara är ord, budskapet som inte är en kyrka, men ett väckelserop till den sista tidens kristna att göra sig redo. Han uppmanade församlingen att genom ett rikligt offer ta ett steg i tro, ett steg mot att besvara den utmaning som de mött i förkunnelsen. Dessutom betonade han hur angeläget det var för honom personligen att fortsättningsvis få hålla kontakt med oss i möten och syskongemenskap. Åter upplevde vi tonen: Jag är sjuk av kärlek!

Eric Ericsson är kusin till pastor Agosto Ericsson, som har besök oss några gånger i Sverige. Här inspelas en intervju till argentinska radioprogram utanför vår monter på utställningen i Los Angeles.

Höga Visan 5:5-6:2: *Jag stod upp för att öppna för min vän, och mina händer dröpo av myrra, mina fingrar av flytande myrra, som fuktade rigelns handtag.*

Så öppnade jag för min vän, men min vän var borta och försvunnen. Min själ blev utom sig vid tanken på hans ord. Jag sökte honom, men fann honom icke; jag ropade på honom, men han svarade mig icke.

Väktarna mötte mig, där de gingo omkring i staden, de slogo mig, de sårade mig; de ryckte av mig min mantel, väktarna på murarna.

"Jag besvär eder, I Jerusalems döttrar, om I finnen min vän, så sägen — ja, vad skolen I säga honom? Att jag är sjuk av kärlek!"

"Vad är då din vän förmer än andra vänner, du skönaste bland kvinnor? Vad är din vän förmer än andra vänner, eftersom du så besvär oss?"

"Min vän är strålande vit och röd, härlig framför tio tusen.

Hans huvud är finaste guld, hans lockar palmträdsvippor, och svarta såsom korpen.

Hans ögon likna duvor invid vattenbäckar, duvor som bada sig i mjölk och sitta invid bräddfull rand.

Hans kinder likna välluktrika blomstersängar, skrin med doftande kryddor. Hans läppar äro röda liljor; de drypa av flytande myrra.

Hans händer äro tenar av guld, besatta med krysoliter. Hans midja är formad av elfenben, övertäckt med safirer.

Hans ben äro pelare av vitaste marmor, som vila på fotstycken av finaste guld. Att se honom är såsom att se Libanon; ståtlig är han såsom en ceder.

Hans mun är idel sötma, hela hans väsende är ljuvlighet. Sådan är min vän, ja, sådan är min älskade, I Jerusalems döttrar."

"Vart har han då gått, din vän, du skönaste bland kvinnor? Vart har din vän tagit vägen? Låt oss hjälpa dig att söka honom."

"Min vän har gått ned till sin lustgård, till sina välluktrika blomstersängar, för att låta sin hjord beta i lustgårdarna och för att plocka liljor.

Jag är min väns, och min vän är min, där han för sin hjord i bet ibland liljor."

Upp. 19:7: *Låtom oss glädjas och fröjda oss och giva honom äran; ty tiden är inne för Lammets bröllop, och dess brud har gjort sig redo.*

LISELOTT ÅTERFÖRENAD med sin familj!

Liselott 16 år, som varit tvångsomhändertagen på psyket varifrån hon rymt 6 gånger, är nu fri. Den 22 september beslöt Länsrätten i Luleå att upphäva LVU-beslutet.

— Det här är den lyckligaste dagen i mitt liv, sa Liselott. Det känns som om benen inte håller, förklarade hon sin känsla, när hon fick del av beslutet.

Det blev en fin födelsedagspresent till pappa Edvin som samma dag fyllde 65 år.

Liselott är en känslig och tystlåten flicka som haft det ganska jobbigt i skolan. Det gick så långt att hon fick tillstånd att få hjälp med undervisningen i hemmet. Förutom den jobbiga skolsituationen blev det andra saker som gjorde det svårt för henne. Hon blev utsatt för ett övergrepp och det var när hon ville få hjälp att bearbeta den situationen som hon kom in i vårdkarusellen. Föräldrarnas "extrema religiositet" ansågs av experterna vara till skada för Liselott och man ville skilja henne från hemmet.

Liselott är själv troende. En normal 16-åring med stort intresse för hästar. Hon fnissar och skojar — uppför sig kort sagt som vilken tonårsflicka som helst.

— Om hon ska tas från sina föräldrar då bör i konsekvensens namn *alla* tonåringar tas från föräldrarna, menade Arne Imsen.

Liselott har skrivit många brev hem under sin bortavaro, där har hon gett uttryck för sin hemlängtan, berättat om framtidsplaner etc. Närmaste framtiden var inför hösten och vintern. Då ville hon vara HEMMA och få lugn och ro. Hon berättar att hon vill hjälpa till i hushållet laga mat några gånger i veckan för att avlasta sin mamma medan hon samtidigt lär sig mer om hushållsarbete. Det är egentligen inte Liselotts starka sida. Hon tycker om att skriva, teckna och måla. Genom sina dikter och uppsatser har hon kanaliserat och bearbetat sina upplevelser.

Nu var det en glad dag för Liselott när hon tillsammans med Arne Imsen flög hem till sina föräldrar. På flygplatsen möttes de av massmedia och naturligtvis föräldarna Edvin och Siri Holmvall samt syskonen Carolina och Jonas.

Nu är Liselott inte flykting längre. Hon kan vara hemma utan att vara rädd att någon ska komma och rycka henne därifrån. Hon har äntligen träffat sin häst och fölet, som hon längtat så mycket efter.

"Imsen vann dragkampen" förkunnade en norrlandstidning. Givetvis har han stor del i resultatet. Genom sitt agerande både praktiskt moraliskt och opinionsmässigt blev det till slut en lycklig utgång för Liselott och hennes föräldrar. Arne Imsen säger: — Ett klokt beslut. Förnuftet och rättvisan har segrat. Man tillämpade sunt bondförnuft och det blev en bra utgång.

U.N.

Himlaljus i världen

Text: MARITTA PRYBIL

"Så mycket fastare står nu också för oss det profetiska ordet; och ni gör väl om ni aktar därpå, såsom på ett ljus som lyser i en dyster vildmark..."

När Guds Ord predikas under Andens smörjelse och kraft och när den Helige Ande får levandegöra Ordet i våra hjärtan, då blir det profetiskt. Då blir det ett ljus, som kan vägleda oss i tillvaron. Plötsligt skyms ljuset av något och då gäller det att fortsätta att gå framåt i samma riktning tills vi får syn på det igen.

"Vandren medan ni har ljuset" Joh. 12:35. När vi har fått syn på något i Ordet, gäller det för oss att handla efter det, om vi skall komma framåt på vägen.

"Ty Gud är den som verkar i eder både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske. Gör allt utan att knorra och tveka, så att ni blir otadliga och rena, Guds ostraffliga barn mitt ibland ett vrångt och avogt släkte, inom vilket ni lyser såsom himlaljus i världen, i det att ni håller fast vid livets Ord. Fil. 2:13-16. I Jakobs brev (1:17) kallas Gud: Himlaljusens Fader, som födde oss till liv genom sanningens ord.

Vi är alla kallade att vandra i sanningen, i ljuset.

Gud själv bor i ett ljus dit ingen kan komma, det är alldeles för starkt för att tålas av oss, så länge vi bor i vår jordiska kroppshydda. Och ändå står det om oss att vi lyser såsom himlaljus i världen i det att vi håller fast vid livets Ord.

Vilken uppgift! Vilket budskap i denna mörka värld!

"...till dess dagen gryr och morgonstjärnan går upp i edra hjärtan." 2 Petr. 1:19

FRÅN OSS...

forts fr sid 11

förlossningen nalkas. *Jesus kommer!* Inte för att etablera fredsförhandlingar med antikrist och hans välde. Nej, han kommer för att evakuera sin församling. Herren Jesus uppenbarar sig från himlen med sin makts änglar i lågande eld och låter straffet drabba dem, som icke är vår Herre Jesu evangelium lydiga. Det här är ord som vi borde läsa om och om igen. *"De, som inte är vår Herre Jesu evangelium lydiga, dessa skola då bli bestraffade med evigt fördärv, bort undan Herrens ansikte och Hans övervältigande härlighet, när Han kommer för att förhärligas i sina heliga och visa sig underbar i alla dem, som har kommit till tro, ty det vittnesbörd vi har framfört till eder, har ni trott, så ska ske på den dagen, för den skulle bedja vi ock alltid för er, att Gud må akta er värdiga sin kallelse och att han må med kraft fullborda allt vad en god vilja kan åstunda och vad tron kan verka, så att vår Herres Jesu namn blir förhärligad i er och ni i Honom efter Guds och Herrens Jesu Kristi nåd."*

Här har vi vårt framtidsprogram! Han skall uppenbara sig i de sina. Han skall visa sin härlighet.

Församlingen kommer att bli vad den ska vara, ett salt mot förruttnelsen och ett ljus i mörkret.

Ordet blir kött och tar sin boning i församlingen och så blir Jesus Kristus synliggjord och uppenbarad i tiden. Evangelium återger människan människovärdet. Hon blir den evighetsvarelse, vars värde Gud har bevisat därigenom att Han gav sin enfödde son för att hon skulle bli förlöst genom Hans blod. Hon fylls med den helige Ande för att göra Guds fullkomliga vilja. Kan det bli högre, kan det bli underbarare? Måtte vi gå in i det, ta emot det och gestalta det ståndaktigt och frimodigt så länge vi är här.

Tiden går mot sitt slut. Tiden är en gåva, som vi ska fylla med innehåll. Snart ska den ta slut, men nu har vi tid, så helgar vi oss och renar oss, såsom Han är ren, för att tjäna Honom i trohet, den korta tid vi har kvar. Amen!

Paulus med sin ukulele, undervisas i musik av mamma Susanne.

VI VILL...

forts fr sid 3

spelar han "broder Jakob" medan mamma hjälper till lite med sången.

Vad ska du bli när du blir stor?

MR frågar och Paulus ser förvånad ut men svarar snabbt:

— Jag ska bli vetenskapsman och så ska jag vara i månen. Har du inte läst tidningen, undrar han nyfiket. Paulus har i alla fall inte glömt att det stod det i tidningen.

Så äter vi varma smörgåsar och pratar lite allmänt om allt möjligt och Paulus övergår till att leka med sina bröder. Samtalet mellan de vuxna rör sig givetvis rätt mycket om skolsituationen i allmänhet och det blir naturligt att Mikael och Susanne gör sina reflektioner om sin egen skoltid som nu ligger tio år tillbaka i tiden. Mikael erinrar sig:

— Jag kommer ihåg, när jag själv gick i skolan, vilket tryck bara det här med kläder var. Det gällde att hänga med i modesvängen annars blev man mer eller mindre mobbad. Det är väl likadant idag, troligen värre.

— Då minns jag vilken befrielse det var att komma till församlingen där man kan vara som man är. Det var ingen som frågade efter modekläder — det var inte det som var viktigt.

Och Susanne inflikar:

— Jag minns att jag reagerade på samma sätt. Det var befriande att komma till maranataförsamlingen. I den församling jag var med i förut var pressen lika stark som i skolan. Man var tvungen att vara modern; ha de rätta märkeskläderna var ett måste. Annars blev man utanför.

— För min del tog jag ett sabbatsår från skolan och det var nog bra. Jag blev mera motiverad sedan när jag skulle gå nian.

Och efter skolans slut engagerade Susanne sig i församlingens arbete. Hon träffade Mikael och de gifte sig. Nu har tiden gått och det är dags att ta ställning i skolfrågan.

Orsaken eller argumenten till att familjen Eliasson valde hemundervisning för Paulus kan sammanfattas i det som Mikael bl a sa till DN Nordväst i reportaget om familjen.

— Vi vill ge våra barn en kristen grundsyn. Den har till stor del plockats bort i skolan.

— Det finns också ett bibelcitat där Jesus säger: "Låten barnen komma till mig". Finns det hinder för det, ska vi ta bort dem. Och grundskolan är ett sådant hinder.

Mikael och Susanne blir ivriga och fortsätter att motivera sitt ställningstagande:

— Budskapet om Jesus måste nå fram till barnen men många gånger vaccineras de i skolan mot den kristna tron. Förutsättningarna att förstå och tillgodogöra sig evangelium försvinner efterhand.

— Det sägs att skolan ska vara neutral och inte påverka. Men skolan är definitivt inte neutral. Man sätter den humanistiska människan i centrum. Barnen fostras av TV till likhet med den människosyn som är rådande i skolan och blir färdigstöpta i en form för att passa in i samhället. Vi vill inte gjuta barnen i den formen. Och det är ju självklart att vi vill överföra vår övertygelse till våra barn.

— Så talar man om hur farligt det är med isolering. Men i viss mening är isolering både nödvändig och positiv. Det handlar om att beskydda barnen från de nedbrytande krafterna där man ständigt matas med propaganda från film, TV och video.

— Barnen ska inte alls fostras enligt den darwinistiska utvecklingsläran utan efter den bibliska skapelseberättelsen.

Det är den motiveringen man har och målet är att fostra barnen för Guds rike och till gudsmänniskor. Något som den vanliga skolan inte har några förutsättningar för eller intentioner att förverkliga.

22 okt–6 nov

PROFET och LÄRJUNGASKOLA

Maranatafolkets evangelisations- o missionscenter i Stockholm

Frågorna om FAMILJE- och FÖRSAMLINGSLIV, ARBETSLIV och EKONOMI, måste bli föremål för granskning i bibelns ljus; liksom SAMHÄLLSUTVECKLINGEN, där särskilt VÅRDEN och SKOLAN fått en annan betydelse och inriktning än som från början var meningen.

Detta kommer Du att få inblick i under dessa komprimerade veckor. Och naturligtvis även teologisk kunskap, bibelkännedom parad med praktisk träning med möten på torg, gator och i andra sammanhang.

MISSIONSFRÅGAN är aktuell och vi får dagligen rapporter om många nya dörrar som öppnats!

Medverkande lärare och förkunnare är:
ARNE IMSEN, Jan Egil Hafsahl, Gunno Andersson, Kjell Hägerman, Per Arne Imsen, Tage Johansson, Folke Jacobsson m fl

Finalmöten i Allhelgonahelgen

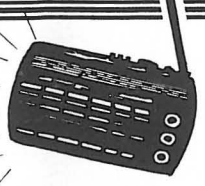
Det är viktigt med kunskap på alla de områden som här vidrörts. Det handlar om att överleva som levande kristen och förstå tiden, men även de möjligheter vi har att också i dessa sista dagar, göra en samlad insats för EVANGELISATION och MISSION hemma och i andra länder.

Du måste rustas för uppgifterna som väntar, förstå att budskapet idag är detsamma som när Jesus kallade: *"FÖLJ MIG SÅ SKALL JAG GÖRA EDER TILL MÄNNISKOFISKARE!"*

Stöd i offer och förbön!
Postgironummer: 44 10 05-6

Anmäl dig till:
Ulla Johansson, Box 20 134, 161 02 BROMMA Tel 08/733 97 83

Lyssna till RADIO MARANATA

ÖREBRO, FM 95,3 MHz: Tisd 20.15-21.15, tors o lörd 20.00-21.00, onsd, fred o sönd 9.00-10.00 **Pg:** 37 50 50-2

STOCKHOLMS CITY, 88 MHz: Månd-torsd 8.00-8.30, onsd 19.00-20.00, sönd 8.00-8.30.
STOCKHOLMS CITY, 95,3 MHz: Torsd 21.00-22.00.

JÄRVA, 91,1 MHz: Månd-torsd 8.00-8.30, fred 12.00-13.00, sönd 9.00-10.00.
Pg: 49 14 21-4

Förföljd Av Guds Kärlek

Redan innan Gud skapade jorden och människan, visste han, att hon skulle falla i synd och komma in under de onda andemakternas herravälde. Han såg, att jorden skulle bli en besvikelsernas och tårarnas dal. Skön och härlig gick solen en morgon upp över en skapelse, som alltigenom var fullkomlig. Och bland blommorna och träden vandrade två lyckliga människor, som hade ett gott samvete och en ogrumlad frid i sina hjärtan. Men snart var glädjen bytt i sorg och friden i fruktan. Synden, olydnaden mot Gud, hade dragit förbannelse och olycka över allt och alla. Och Gud visste, att det skulle gå så. Varför skapade han då?

Vi kan bara konstatera att jorden blev till och att vi själva lever på den idag. Vår viktigaste uppgift är inte att utforska hemligheterna i Guds rådslut, utan ännu mer finna vägen till räddning ur vår förtvivlade situation.

Ingen skall kunna anklaga Gud för att ha handlat utan ansvar, för innan han lade världens grund, tänkte han ut en plan för att rädda oss. Låt oss se Guds underbara frälsningsväg. Änglar har gripits av häpnad inför den, och den frälsta skaran inför Guds tron sjunger om den med förklarade röster. Det kostade Gud mer att bygga frälsningens väg än att skapa himlar och jord.

När han skapade, sade han bara ett ord, men när han skulle bygga frälsningsbron över svalget, som synden hade brutit mellan honom och människan, då måste han offra sin enfödde Son. Och Sonen var villig att gå. Frågar vi varför himlens Gud utgav sin enfödde Son, så får vi svaret från Jesu egen mun: "Så älskade Gud världen..."

Det var Guds kärlek som tvingade honom att göra det yttersta för att rädda oss. Tänk ett ögonblick på detta. Gud älskade dig innan du hade gjort vare sig ont eller gott. Och han älskar dig ännu med samma kärlek, oberoende av vem eller hurudan du är. Hans hjärta är sådant, att han inte kan annat. Och skulle ditt jordeliv sluta i det eviga mörkret, så far du dit förföljd av Guds kärlek.

Men Guds kärlek ensam kunde inte frälsa oss. Det hjälper inte den anklagade och skyldige brottslingen, om domaren är hans älskade fader. Domaren är bunden av lagen och måste döma efter den även om den fällda domen är som ett svärdshugg in i hans egen själ. Guds kärlek kunde ej fria oss från syndens yttersta konsekvens – den eviga döden. Det måste till ett offer.

Därför heter det i bibelordet: "Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son." Älskade så att han utgav. Gud gav vad som krävdes, för att han på rättsliga grunder skulle kunna rädda den fallna och skuldsatta människan. Ingen kan tillnärmelsevis ana, vad det kostade Gud att ge detta offer. Det skönaste som himlen ägde måste utlämnas. Och det kostade inte mindre för Jesus, som skulle gå att offra sig. En gång, när vi får se den himmel han lämnade, kanske vi bättre skall förstå det.

Han visste vad som låg framför, men han gick ändå. Han visste om den hårda kampen i Getsemane, där blodssvetten skulle pressas fram på hans panna. Han visste hur tungt det kors var, som en gång skulle läggas på hans skuldror. Han visste om gudsövergivenhetens kval intill döden. Men han gick ändå. Det var kärleken till de förlorade som tvingade honom. Vi skall tacka honom i evighet för detta, när vi kommer hem till Gud.

Paulus bekänner: "Kristus, Guds Son, har älskat mig och utgivit sig själv för mig." Vid denna sanning har många fäst sin tro och funnit en själens fristad. Lär dig detta ord utantill och påminn ditt hjärta om dess ljuvliga budskap, när du tvivlar på att du är älskad och återlöst.

Text: MARIA ERIKSSON